

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

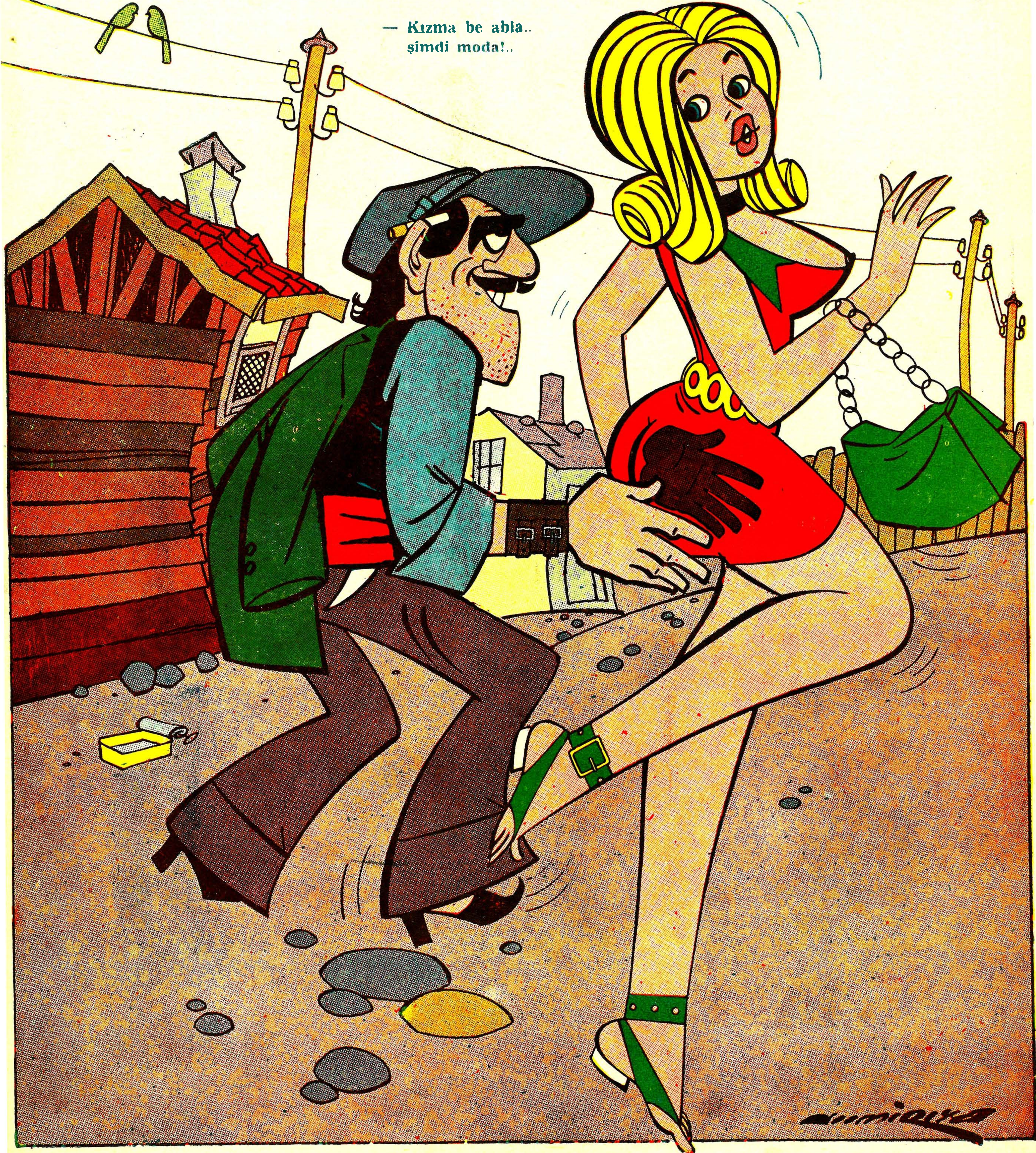
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba Loto OYNAYIN 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Akkaba

Kadın giyiminde «Beş parmak»
moda. — Gazeteler —

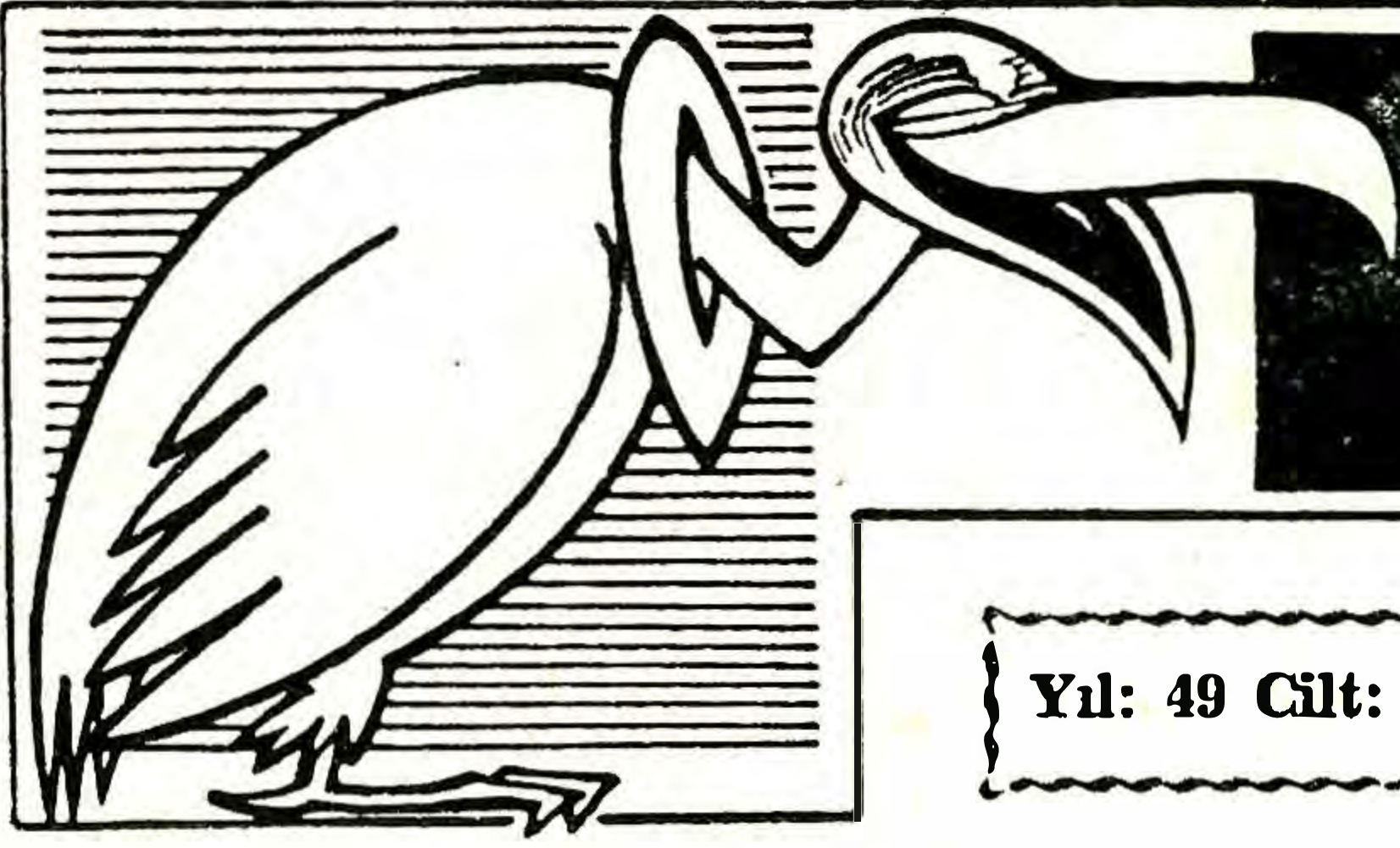
— Kızma be abla..
şimdi moda!..

TÜRKİYE İŞ BANKASI

millî bankacılık hizmetinde 47 yıl

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 34 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Ağustos 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

İPSİZ

BAZAN en küçük belirtiler en derin, en geniş çaplı, en ümitli gelişmelerin habercisi olurlar. Buz nehirleri gibi yılda bir kaç santim ilerleyerek gelişen insanlığın ve toplumun önemli bir dönemeci aşmakta olduğu müjdesini öyle küçük bir işaretten alırsınız.

Geçen hafta gazetelerimizde bir kaç satırlık bir habercik vardı öyle. Günlük yaşantımızın ölçülerıyla daha önemli saydığımız olayların iri başlıkları arasında pek az yurtdaşın gözüne çarpabilmiş olmalı.

Şuydu haber:

Anadolu'nun bir kasabasında idam edilmek için günlerden beri bekleyen üç hükümlüyü asacak cellât bulunamıyormuş.

— Bundan ne çıkar? diyebilirsiniz.

Pratik yönden hiçbir şey çıkmaz tabii. Üç gün önce, beş gün sonra, bir kaç kuruş için adam asmaya razı bir kimse elbette orada da bulunacak ve iş olacağına varacaktır. Hattâ siz bu satırları okurken o sonucun çoktan alınmış bulunması muhtemeldir.

Ama düşünün:

Yirmi yıl önce, on yıl önce, belki de beş yıl önce, yurdumuzda böyle bir şey olabilir miydi? Cellât sıkıntısı yüzünden bir idamın bir haftadan fazla gecikebileceği hangimizin aklına gelirdi?

Uygarlığın gerçek ölçüsü ne gelir artışı, ne de yollar, köprüler, barajlar falandır. Uygarlık, insanların insanlığa değer verme derecesiyle, yani birbirlerine nasıl davrandıkları.

na bakarak ölçülebilir ancak.

Toplumların idam cezasına karşı takındıkları tavır, o ölçünün uygulanışında küçük fakat önemli bir miyar taşı oluyor.

Çünkü bu cezayı bütün başka cezalardan ayıran bazı özellikler var. Bir kere, dönüşü yok.

Adamı asmışsınız. Suçlu olmadığı ya da sanıldığından daha az suçlu olduğu sonradan açığa çıkmış. Yahut sizin düşüncünüz değişmiş de yaptığı şeyin idamla cezalandırılmasının iyi bir iş olmadığı, toplum için de olumlu gelişmelere yol açmayacağı sonucuna varmışsınız.

Adamı ne affedebilir, ne de cezasını hafifletebilirsiniz.

Gitti gider...

(Nitekim «adli hatâ» denilen o biçim facialar çok görülmüş, suçlu diye toplum eliyle öldürülen bir kişinin suçsuzluğunun sonradan ispatlanması rezaletine birçok ülkelerde rastlanmıştır.)

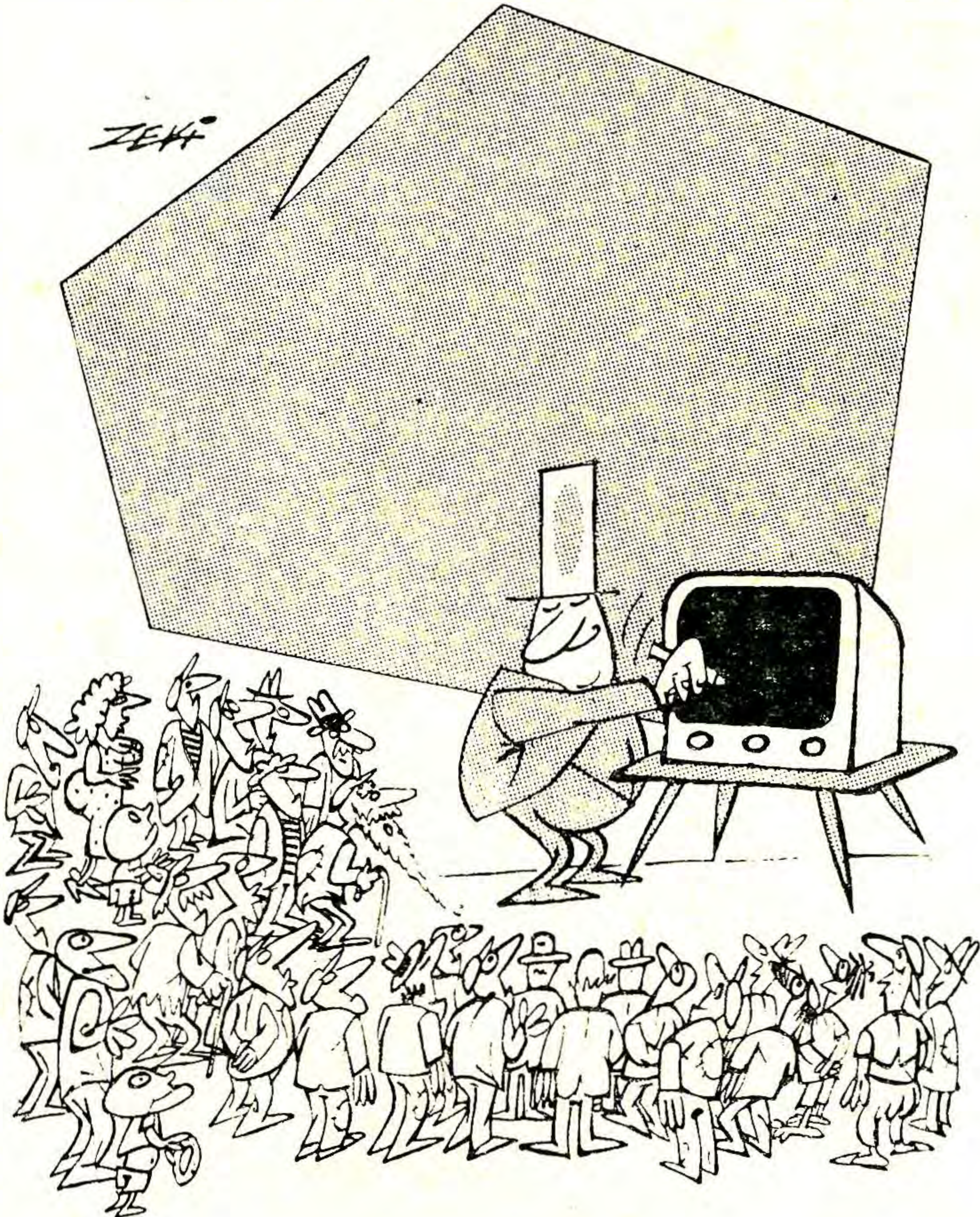
Sonra, idam çok dramatik, çok velveleli, çok heyecanlı bir olay. Öyle ki, o cezanın verilmesinin söz konusu olduğu dâvalarda adaletin tam yerine gelmesi için gerekli dikkat, soğukkanlılık ve tarafsızlığın gösterilmesi güçleşiyor. Mahkeme salonlarına, basına, kamuoyuna bir çeşit gergin tiyatro havası geliyor.

En ağır para yahut hapis cezası verilirken bile üstünde durulmayan sansasyon unsurları bu durumda ön plâna geçiyor. Yargıcın kalemını nasıl kıldığı, hüküm dinlerken sarıgının sararıp sararmadığı, salondaki.

Yazısız

— Halk eğitimi için televizyon kurulacak. —

— Dersimiz matematik... Şimdi, 300 lira maaşla nasıl geçineceğinizin formülünü açıklayacağım!..

lerden kimlerin nasıl bayıldığı, infazdan önceki gecenin nasıl geçirildiği, hükümlünün en son ne yediği, ne dediği, ne yaptığı falan gibi «meraklı» teferruat suç konusundan ve adaletin gerçekleşmesinden daha önemli duruma geliyor.

Ve bütün bunların sonucu olarak kaçınılmaz bir durum daha çıkıyor ortaya: Hükümlüye karşı toplumun duygularında ister istemez bir yumuşama, bir acıma, hattâ bazan bir çeşit hayranlık beliriyor. Dünyanın en pis, en bayağı, yahut en delice suçunu işlemiş bir herif sırf idam edilecek diye (hele bütün tiyatro sahneleri boyunca sözümona yiğitçe davranmayı da başarabilirse) bazı kimselerin gözünde bir çeşit kahraman ya da kurban durumuna gelebiliyor.

Âdi suçlarla ilgili olmayan durumlarda, bu dediğimiz, büsbütün keskinlikle beliriyor. Soğukkanlılıkla ve akıl ölçülerıyla tartılıp muhasebesi yapılması, zararları açıklıkla görülmesi, tekrarından kaçınılmasının öylece sağlanması gereken davranışlar idam heyecanının tiyatro havasından geçince duygu girdaplarına karışıyor. Asılan kişilerin samimi ya da hesaplı sempatizanlarının çabalarıyla efsaneleştirilmesi, ölçülerinin alevlendirilmesi, muhasebenin yerini ah vah edebiyatının alması; toplumda sürekli çatlama-

lara yol açıyor, aradan uzun yıllar geçtikten sonra bile meselelerin üstünde soğukkanlılıkla ve birlik havası içinde düşünülmesini güçleştiriyor.

Bütün bunları denemelerle geçirmiş ve görebilmiş olan toplumlar idam cezasını toptan kaldırmışlardır. Bugün belirli bir gerçek uygarlık düzeyine erişmiş bulunan ülkelerde öyle bir ceza yok artık. Toplum içi çekişmelerin en çetin olduğu ve âdi suçların bile en örgütlü biçimde işlendiği Birleşik Amerika'da dahi —eyaletlerin çoğu kâğıt üstünde idam cezasını kaldırmamış bulunduğu halde— üç yıldan beri kimse idam edilmemiştir. Robert Kennedy'yi vuran Sirhan bile bir Kaliforniya cezaevinde —ve toplumun sürekli lâneti içinde— âkıbetini beklemekte hâlâ.

Idam furyalarına son zamanlarda ancak Afrika'nın bazı yerlerinde, bir de birbirlerini yiyen insanlar diyarı Arap ülkelerinde rastlanıyor.

Dünyanın bu görüntüsü içinde bizim son haftalarda 14 suçlumuza birden asması olmamızı alkışla karşılamaya imkân yoktur.

Toplum vicdanında belirmeye başlamış olan gelişmelere uyularak bu ölçüsüz ve hesapsız cezayı artık yasalarmızdan çıkarsak iyi olacak.

AKBABA

İşletme Vergisi

Muzaffer İzgü

GEÇENLERDE arkadaşım Fehmi ile içkili bir gaziinoya gittik. Hani, ikimiz de geliri az insanlar olduğumuz için o kadar çok yiyip içmedik. Gecenin geç vaktinde garsondan hesabı istedik. Biraz sonra garson, gümüş kadar parlak bir tepsinin içerisinde hesap pusulasını getirdi ve terbiyeliçe masamızın yanına koydu:

— Buyrun efendim! dedi.

Baktım, hesap pusulası, hani şu günlerdir radyolarda, «Vatandaş mutlaka işletme vergisi pusulasını iste, bu pusulayı istemezsen, belki sen beş kuruş kazanırsın amma, şunu bil ki işletmeci daha çok kazanır, vatanını, milletini düşün» diye anons ettikleri hesap pusulasından değil. Garsona:

— Kardeşim, dedim, acaba işletme vergili hesap pusulalarından istesek!

O dakikaya dek kibar olan garsonumuz, birden gözlerini çakmak çakmak açarak:

— Haa, demek öyle, dedi.

Fehmi'ye baktım:

— Fehmi acaba bir kabahat mı yaptım ben?

— Yoo canım, vatandaşlık görevini yerine getirdin.

— Adam kızdı ama vatandaşlık görevimi yerine getirdiğim için.

Garson gittikten sonra, şöyle masada duran pusulaya baktım, üzerinde 186 lira elli kuruş yazılıydı. Olsa olsa bunun üzerine şöyle onbeş yirmi lira daha eklenecekti. Gerçi biz onbeş yirmi lira verecektik amma, belki de işletme bizden daha çok verecek, bütçesi tamtakır olan devletin kesesine böylelikle üç beş kuruş katkımız olacaktı. Garson geri geldi, yine kibardı:

— Âbiler, dedi, gelin vazgeçin şu işletme vergisinden, sonra siz zararlı çıkarsınız.

Bu kez Fehmi atıldı:

— Canım, çıkarsak çikalım, şurada yedik içtik, beş on lira da devletimiz kazansın n'olacak yâni?

Garsonun gözleri yine çakmak çakmak oldu:

— Yaaa, demek öyle, benden gühah gitti, dedi ve uzaklaştı yanımızdan.

Baktık, biraz sonra, arkasında üç kişiyle geldi. Üç kişi, birdenbire masanın etrafını çevirdiler. Garson:

— Acaba beyler izin verirler mi işletme vergili hesap pusulasını masalarında doldurayım?

— Aaa tâbi, dedik.

Garson masanın kenarına ilişiverdi. Aldı kalemi kâğıdı eline, sırtarak:

— Demek siz devlet babayı kazandırmak istiyorsunuz ha?

— Evet, dedik...

— Öyleyse kazandıralım bakalım devlet babayı... Eveeet, yazdı oraya otuz lira...

— Aman kardeşim o ne? dedim.

— Yediğiniz iki şiş...

— Yahu hiç iki şiş otuz lira olur mu?

Benim başımda durmakta olan masist yapılı adam, parmağıyla sus işareti yaptıktan sonra:

— Otur da sonunu bekle, dedi...

Garson oraya bir kırk rakamı kondurdu.

— Amman kardeşim, bu da nesi?

— Canım devlet babayı kazandırmıyor muyuz?

— İyi amma kardeşim, devlet babayı kazandırmak için biz burada öyle kırk liralık ne bir şey yedik, ne de bir şey içtik?

Garson hiç oralı olmadan, benim ardımdaki, Fehmi'nin ardındaki insan azmanları boynumuzu tutarak:

— İki duble votka, dediler.

— Yahu kardeşim, bir duble votka yirmi lira mı?

Küt, kafama indi kibar bir yumruk. O dakika anladım ki, daha fazla direnirsem, bir ton dayak var işin ucunda:

— Pekiyi, pekiyi, dedim.

Garson bir elli rakamı kondurdu:

— Aman Allah, demişim.

Sırttı garson:

— Meyve, dedi.

— Aman nasıl meyve bu kardeşim?

— Cennet meyvesi.

Ardımdaki insan azmanına baktım:

— Yaa, tamam tamam cennet meyvesi, dedim.

Garson yine bir otuz liracık kondurdu:

— Bu ne garson bey kardeşim?

— İki cacık.

— Haa cacık... Hıyarlar pahalı demek ki?

Fehmi'ye sordum:

— Fehmi, bir hıyardan kaç cacık çıkar?

— Sekiz on tane çıkar, dedi.

Garson, oraya bir elli rakamı daha kondurdu:

— Bu elli lira da içtiğiniz iki bir...

— Yahu kardeşim!...

Omuzumdaki azmanın eli çöktürüldü boynumu şöylece...

— Tamam, tamam, dedim.

Garson, kalemi şöyle bir havada gezdirdikten sonra, sanki on yazıyormuş gibi, bir yüz liracık daha kondurdu:

— Amman garson efendi, bu yüz lira da ne?

Adam, tabuttan çıkmış ölü gibi sanki:

— Soğuk mezeleer! dedi.

— Amman ne soğukmuş ne soğuk... İyi ama kardeşim, bu şimdiden üçyüz lirayı buldu, bakın deminki hesap da burada, böyle birdenbire meydana gelen fazlalık...

Ardımdaki, bir yumruk çekti ensem:

— Kes ulan, kazandır dedin, kazandırıyoruz işte devlet babayı...

Yazdı oraya garson bir yirmi lira daha:

— Bu da iki şişe maden suyu, dedi.

Bağırdım:

— Hay keşke zehir zakkım içeydik de, içmez olaydık...

Dördü birden:

— Yoo, âfiyet olsun, dediler. Ve ardından da eklediler:

— Müessesemiz çok temiz, namuslu bir müessesedir, diye...

Garson altına bir küçük çizgi çekip toplamaya başlayınca bayağı sevinmeye başladım, çünkü garsoniye-yi unutmıştu. Kendi kendime:

«Bu kadar kazığı attıktan sonra, bir de garsoniye kazığını çok görmüştür her halde?» diyordum ki:

— Otuz lira da garsoniye, demesin mi?

— Kardeşim onca kazıktan sonra, dedi Fehmi, boynunun kütüğüne bir tokat yedi... Ben ağzımı açamadım.

Hemen cüzdana davranıyordum ki, garson sırtarak:

— Durun canım, daha bitmedi, dedi.

— Haa, dedim, işletme vergisi var...

Ardımdaki:

— Daha ona gelinceye dek neler var, dedi ters ters bakarak.

Garson, elindeki kalemi yine şöyle bir havada döndürdükten sonra:

— Eveeet, dedi, garsoniye işi tamam, şimdi yüzde onbeş...

Ben:

— İşletme, dedim...

— Yoo beyefendi yooo, duhuliye, dedi.

— Anlamadım...

Ardımdaki:

— Ulan amma kaz kafalısın be, dedi, duhuliye işte, bu gaziinoya duhul etmediniz mi, onun duhul parası, yâni duhuliye...

— Ha, duhul parası, duhul...

Karşımdaki azman:

— Çok şükür kafan ısındı, dedi...

Garson, gözlerini karşı masalarda gezdirip biraz düşündükten sonra:

— Eveeet, dedi, duhuliye-yi yazdık, şimdi Nuriye...

— Amman kardeşim ne Nuriye'si, biz Nuriye muriye yemedik...

Solumdahki insan azmanı:

— Ulan zaten siz kim, Nuriye'yi yemek kim? dedi. Onu yemek kaç liradır biliyor musun, beş tane binlik...

Bu Nuriye, biraz önce masanıza oturup hal hatır soran gaziinomu-zun gözbebeği, başyıldızımızın yüzdesi...

— Yahu kardeşim, dedim, masamıza geldi, hoşgeldiniz beyler, dedi, biz de ona, hoşbulduk, dedik, sonra o bize, âfiyet olsun, dedi, biz de

ona, teşekkür ederiz, dedik hepsi o kadar...

— Ulan, dedi, Fehmi'nin yanında ki insan azmanı, inkâr etme, sür-tünmedi mi yâni bu karı size?

— Ne sür-tünmesi?

— Şöyle geçerken, orası burası değmedi mi?

— Vallahi farkında değilim, dedim.

— Sen karı yanına gelince kendinden geçmişsin, onun görevi sür-tünmek, gelen müşteriye gelip geçerken orasını burasını sürtmek, sürtmüş-tür senin haberin yoktur.

Fehmi'ye baktım:

— Sürttü mü Fehmi? dedim.

Fehmi, büzüldüğü sandalyesinden korkuyla:

— Sürttü, sürttü, dedi...

Garsona:

— Pekiyi kardeşim yaz, sürtmüş, dedim.

Yazdı, bir yüzde on daha... Sonra altına bir elli liracık daha kondurdu:

— Bu ne yahu? dedim.

— Maktu fiks işgaliye, dedi.

— Anlamadım?

— İşgaliye canım...

— Yahu kardeşim, her lâfın kuyruğuna bir ye ye takıp, nerdeyse bizi burada çiğ çiğ yiyeceksiniz be...

Ardımdaki, bir yumruk daha indirdi ense köküne:

— Sus ulan, tarifeyi bize sen mi öğreteceksin?

— Pekiyi kardeşim pekiyi...

— Eveeet, dedi garson, garsoniye-yi yazdık, duhuliye-yi yazdık, Nuriye'yi yazdık, işgaliye-yi de yazdık, e-vet geldik şimdi refahiye'ye...

— Amman kardeşim, oraya gelmeden önce İslâhiye olacak, onu unut-

tunuz.

Bu kez garson kızdı:

— Amma gevezesiniz yahu, dedi, iki duble votkayı içince bayağı çeneniz açıldı... Evet, yüzde sekiz refahiye...

— Affedersiniz garson bey kardeşim, siz de affedersiniz sayın bay-lar, gerçi sormam çok ayıp amma, bu refahiye ne için?

— Ulan, dedi, azmanın biri, refah içerisinde olmayan bir insan hiç bu-

raya gelip de içebilir mi?

Sonra garson, toplamaya başladı...

Topladı topladı, aşağıya kocaman bir rakam çıkardıktan sonra:

— Tamaaam, şimdi bunun yüzde yirmisini alalım, dedi.

— Alın kardeşim alın, dedim.

Tüm toplamın yüzde yirmisi de işletme vergisi olarak alındıktan, ancak Fehmi'nin ve benim cebimiz-

deki son kuruşları da verdikten sonra saatlerimizi de orada bırakmak şartıyla, o üç insan azmanının e-

linden yakanızı kurtarabildik. Ar-

dımızdan:

— Nasıl, iyi kazandırdık devlet babayı değil mi? diyorlardı.

Son bir gayretle dönüp seslendim:

— Siz böyle vatan millet aşkıyla çalışsanız, çok sürmez bizim dev-

let babanın bütçesi ağzına dek do-

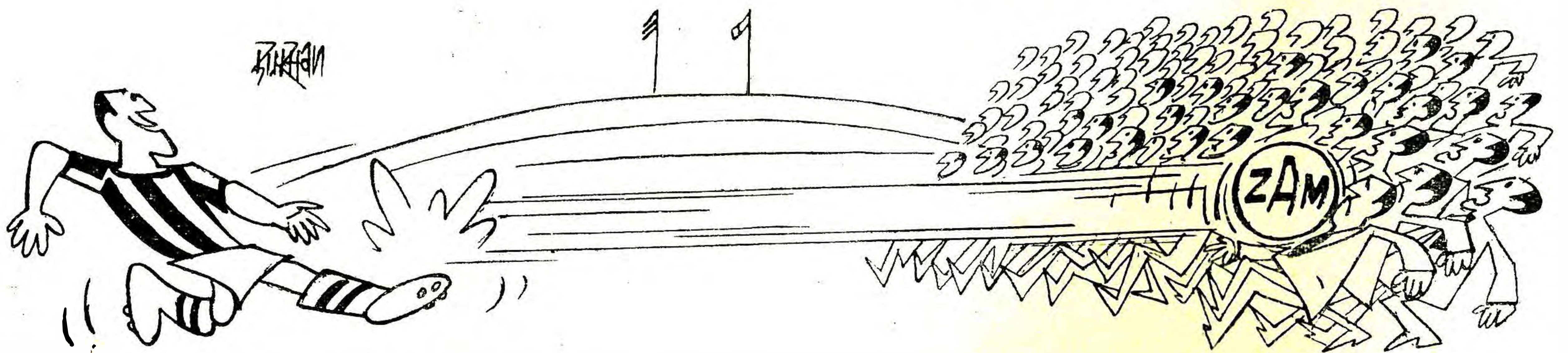
lar!... diye bağırdım.

Çıktık oradan ve bir karakolda soluğu aldık. Şimdi merak ediyoruz bakalım, bu işin sonu n'ola-

cak?

Muzaffer İZGÜ

Maç biletlerine de zam yapılacak. — Gazeteler —

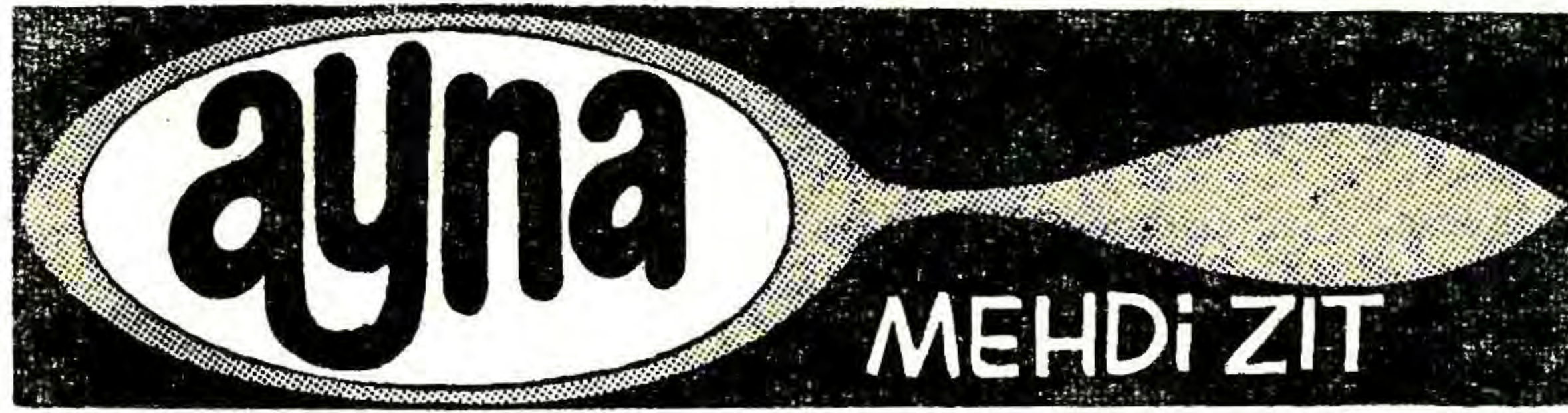

— Bu da seyirciye gol!

TOPRAK REFORMU

Yazısız

Ö D Ü L !

— Yeni kurulan Kültür Bakanlığı, yetmişbeş yaşını geçen sanatçı ve yazarlara «Başarı Ödülü» verecekmiş.

— Bir dakika!... Pek anlamadım... Sanatçı ve yazarlara verilecek olan bu ödül, onların sanatçı ve yazarlıkları için mi verilecek, yoksa, yetmişbeş yaşını geçtikleri için mi verilecek?...

— Ben de pek iyi bilmiyorum ama, «ille de yetmişbeş yaş» dediklerine göre, sanat ve kültür alanındaki başarıları ikinci plânda kalıyor demektir. Önemli olan, yetmişbeş yaşım geçmiş olmaları. Çünkü bir insan, yirmisinde de, otuzunda da, kırkında da büyük sanatçı olabilir. Yetmişbeş yaşına kadar bekleyeceğine göre, demek ki en önemlisi, bu kadar yıl yaşamış olmalarıdır.

— Desene ki, dişini sıkıp dayanan ödülü alacak.

— Ne gibi?...

— Yâni, Azrail'i atlatıp, yetmişbeş yıl yaşadım mı, ikibuçuk şey de çiziktirmişsen, ödülü aldın gitti.

— Öyle...

— Yalnız, o zaman da bu, kültür, ya da sanat başarı ödülü değil «Çok Yaşama Başarı Ödülü» olur.

— Her halde.

— Doğrusu, bu memlekette ve bu koşullar içinde yetmişbeş yıl yaşayabilen biri de, bu ödülle hak kazanmış sayılır. Sanat ve kültürle uğraşmamış olsa bile.

— Haklısın.

— Ama bana kalırsa, pek az kişi böyle bir ödül alabilir.

— Neden?...

— Bir rozet için yetmişbeş yıl yaşanır mı bu memlekette?... Ortalama ömür kırk yıl civarında bir şey. «35 yaş, bir ömrün yarısı» diyen şair bile, ömrünün ikinci yarısını yaşamadan gitti. Anlaşılan o ki, bu memlekette ve bu koşullar altında yetmişbeş yıl yaşayıp, Kültür Bakanlığının ödülünü alabilmek için, iki posta dünyaya gelmek gerekecek.

— Öyle deme!... Hiç belli olmaz. Bakarsın birileri, sırf bu ödülü almak için, inat olsun diye yetmişbeş yıl yaşayabilir.

— Ödülü aldığının ertesi günü de ölür... Sonra...

— Evet, sonra?...

— Bir başka mesele daha var.

— Neymiş o?...

— Bu ödülü sadece sanatçılar alır. Yazarlar alamaz. Yâni, romançı, şair, hikâyeci, ya da yazarlar fi-lân bu ödülü alamazlar.

— Neden?...

— Kâğıt fiyatlarına baksana bira-der!... Kâğıdın bu pahalılığında

kim şiir, roman ya da hikâye yazıp kitap halinde bastırabilir?...

— Onlar da eserlerini ağızdan söylerler.

— Nasıl?

— Yazar, yazdığı şiirleri, romanı ya da hikâyeleri ezberleyip, ağızdan Kültür Bakanına söyler. Allah uzun ömür verip, yetmişbeş yaşını da geçince, ödülünü alır.

— Galiba bundan sonrası için de tek çıkar yol bu olacaktır. Yetmiş yaşını geçen yazar ve sanatçılar için

bir başka şey daha yapılacaktı.

— O neymiş?...

— Bir albüm.

— Eh, onu da mezar taşlarından yaparlar artık.

— Aman canım, bize ne!... Ödülü alacak olanlarla verecek olanlar dü-şünsün bunu... Bir akşam bize gel sene.

— Ne var?

— Seni, Amerikadan gelen amcam- la tanıştırmak istiyorum.

— Çok memnun olurum. Demek

senin Amerika'da bir amcan vardı ha?...

— Evet.

— Ne iş yapar amcan?

— Fizik'le meşgul olur.

— Atom fiziğiyle mi?

— Hayır. Zam fiziğiyle.

— O da ne?... Zam fiziği diye ilk defa bir şey duyuyorum.

— Amcam, zamları ve yeni vergi-leri bir ay önceden haber veren bir âlet yaptı da...

— Çok ilginç!... Nasıl bir âlet bu?

— Gayet basit. El radyosu kadar bir şey.

— Yâni herkes yanında taşıyabi- lir?...

— Evet.

— Bu âlet, zamları ve konacak o- lan yeni vergileri, önceden nasıl ha-ber veriyor?...

— Herhangi bir şeye bir zam ya- pılmadan ya da yeni bir vergi kon- madan bir ay önce makineden, bir inilti duyuluyor. Sonra bu inilti, ağ- lama şekline dönüyor. Çocuk ağla- ması gibi bir şey oluyor.

— Sonra?...

— Sonra bir gün, «Sayın vatan- daşlar» diye bir ses duyuyorsun ma- kineden...

— Eee?...

— Bu sesi duyduktan, en çok yir- midört saat sonra da, yeni bir zam ya da yeni bir vergi patlak veriyor.

— Çok ilginç, çok ilginç!...

— Neden?...

— Zamları ve yeni vergileri önce- den haber veren, böyle herkesin ya- nında taşıyabileceği bir makine ya- pılıp piyasaya çıktı mı, amcam mil- yonları vurdu demektir. Her halde bu makinenin yapılması için amca- na çok para teklif ediyorlardır?...

— Yapılmaması için daha çok pa- ra veriyorlar.

— Anlamadım...

— Yâni: «Şu makineyi yapıp, pi- yasaya çıkarma. Plânlarını imha et. Sana milyonlar verelim» diyenler var.

— Bu teklife amcam ne cevap ver- di?

— Daha bir cevap vermedi.

— Her halde kabul etmeyecektir.

— Neden?...

— Böyle bir makineyi yapıp piya- saya çıkarmak, bilime hizmettir.

— «Vatana ihanettir» diyenler de var.

— Neyle işliyor bu makine?

— Zam'la...

Kasaplara boykot yapılacak. — Gazeteler —

— Ne, boykot mu?... Sen şu geçen ayki hesabı kapat da sonra boykota geç!..

Mehdi ZİT

bugünün telefonu...

VEDAT SAYGEL

mı soğuklar başlamadan atayım diyorsun, bir de bakıyorsun oduna kömüre...

Tam, «Zam gelmiş» diye devam edeceğim sırada, telefonun kulaklığında bir hırıltı, bir tıkırtı oldu, ardından Niyazi beyden ummadığım tatlı, ince, şakrak bir kadın sesi duyuldu:

— ... Dön arkamı gitsin! Utançtan yerin dibine girdim! Güçlülükle:

— Kim?... diyebildim. Az önceki ses şakrak bir kahkaha attı:

— Sen canım... Görmezlikten gel-sen günaha mı girersin? Dön arka-nı giriversin!

Çıldıracam! Ses, Niyazi beyin sesi desek; bu söyledikleri ne!

— Anlayamadım efendim, diye ke-leledim. Girecek olan ne?... Odun-lar mı?...

Aynı anda araya giren bir başka erkek sesi:

— Görmezlikten geldikçe azıtıyor namussuzlar, dedi. Her akşam her akşam çekilmez ki... Sonra her se-ferinde aynı kadın olsa, gene ney-se... Her gece bir başkasını alıyor içeri. Ailemizin ismi kötüye çıkacak diye ödüm patlıyor!

Anlaşıldı da rahat ettim. Bizim konuşmayla, bu konuşmanın ilgisi yoktu.

Kapıyı aralayıp, kabinin en yakı-nındaki PTT. memuruna durumu bildirdim. Aldı, dinledi:

— Allah Allah, dedi. Hatlar ka-rışmış. Son zamanlarda bu tür âri-zalar pek olmuyordu ama, oldu de-mek.

— Ee, bizim giden jeton ile yarı-da kalan konuşma ne olacak?

Araya girenlerin konuşması bitin-ce, bizim numara kendiliğinden bağ-lanmış.

Konuşma bitti, ardından uzun bir düdük öttü. Memurlardan birini ça-ğırıp, alıcıyı uzattım gene. Dinledi, dinledi:

— Tamam, dedi. Şimdi jetonu a-tacaksın.

— Hangi jetonu?

Yanımda yoksa, PTT. gişelerinden alabilirinişim. Sıramı kaptırmamak için kuyruktakilere rica minnet bir koşu, aldım jetonu geldim.

— Tamam. At şu delikten jetonu, korkusuzca çevir numaray!

Çevirdik. Daha «Zırrr» derken açıl-dı telefon:

— Haa, sen misin? diye sordu Niyazi bey. Az önce neden yarıda bıraktın konuşmayı?

— Aksilik işte, dedim. Hatlar ka-rışmış. Haa, ne diyorduk?

Maşallah saat gibi hafıza var a-damda:

— Ne çabuk unuttun yahu, hal hatır soruşuyorduk. Küçükler nasıl bakalım?...

En kısa yoldan asıl konuya gir-mek amacıyla:

— Nasıl olsunlar? dedim. Bildiğin gibi... Yarı aç, yarı tok, yuvarlanıp gidiyorlar işte!

Şaşı:

— Yarı aç mı?... Neden yemiyor-lar?

— Elimize geçen, gündelik yirmi beş lira. Bunun ikibuçuğu sigara, birbuçuğu gazete, dört lirası yol pa-rası... Ev kirasını, giyim kuşam pa-rasını düş, ne kalır geriye?

Anlayışlı adamdır Niyazi bey. Be-nim söylemek istediğimi kendi söy-leli:

— Bilmem, hiç kalmaz her halde.

— Hah, işte bu hiç kalmayan pa-rayla da, biz ya...

Bıçağın keskin tarafına rastlamış-casına kesildi ses! Bekledim, bekle-dim, düdük de yok!

Ricalı bir işaretle postanenin en boş memuru durumunda görünen dağıtıcıyı çağırdım Alıcıyı kulağına dayayıp, sordu:

— Jeton attın mıydı?

— Attım.

— Senin teklik gitti öyleyse, dedi. Düdük sesi gelmeden jeton atılır mı hiç?

— Atılmaz.

— Madem biliyorsun, neden attın?

— Yahu benim derdim düdüğün çalması, numaranın düşmesi değil.

— Ya ne öyleyse?...

— Numara düşüyor, aradığım a-dam çıkıyor, fakat bir türlü konuş-mayı bitirmek mümkün olmuyor! Tam can alıcı yerinde ya araya baş-kaları giriyor, ya kendiliğinden su-suyor!

Benden çok o şaşı:

— Allah Allah... Daha iki saat ön-ce tamir gördü ama, gene bozuldu mu acaba?

— Bilmem.

— Neyse, öğreniriz şimdi. Bana bir jeton ver bakayım...

Yalvara yakara kuyruktaki vatan-daşlardan birinin jetonunu aldım. Kabinden çıkınca gişeden alır, ken-dine borcumu öderdim.

Uzattım jetonu. Aradığım numaray sordu, söyledim. Düdük çaldı, jetonu attı, numarayı çevirdi, Ni-yazi bey alıcıyı kaldırmış olmalı ki, tıngırtılı bir sesle kumbaraya indirdi bizim üçüncü jeton. Ağzından he-nüz «Alo» nun «A» sı çıkmadan:

— Kapandı namussuz! diyerek a-lıcıyı yerine bıraktı dağıtıcı.

— Eee, n'olacak şimdi?

— Gördün işte, bizimkinde bozuk-luk yok. N'olacağına gelince, ya a-radığın yerdeki telefonun bozukluğu-na inanacaksın, ya jeton alıp bir kez daha sınavacaksın!

Bekleşenlerin isyanını önlemek için:

— Siz buyrun, dedim kuyruğun başındakine. Arkadaşlar izin verir-se, sizden sonra bir kere daha dene-rim şansımı.

Adamın içeri girmesiyle konuşma-ya başlaması bir oldu. Jetonu ne za-man attığını, numarayı ne zaman çevirdiğini görmedim bile.

— Sevmek mi?... Tapiyorum! di-yordu. Pazarın sarhoşluğundan kur-tulamadım hâlâ. O ne güzel bir gündü Yârabbi! Çevremizde ıssız bir orman, kollarımda sen, avuçla-rım ipek yumağı saçlarının arasın-da...

Baktım, hem konuşuyor, hem sev-gilisinin başına benzettği telefon a-lıcısını okşuyor, öpüyor, gıdısına sı-kıştırıyor! O namussuz da bir kere-cik hırıltı dırıltı çıkarsa; bir kere-cik sözünü yarıda bıraksa ya... Yok. Okşandıkça okşanmak istiyor san-ki!

Adam konuştu, konuştu, işi bitin-ce koydu alıcıyı yerine. Tırink, iki de jeton düşmez mi! Attı onları da cebine, çıktı, gitti!

Benden önce davranan çıtı pıtı bir genç kız daldı içeri. Alıcıyı kal-dırmasıyla da:

— Beklettiğime kızmadın ya sev-gilim, diye konuşmaya başladı.

Ulan hani düdük sesi, hani jeton, hani «Alo»?

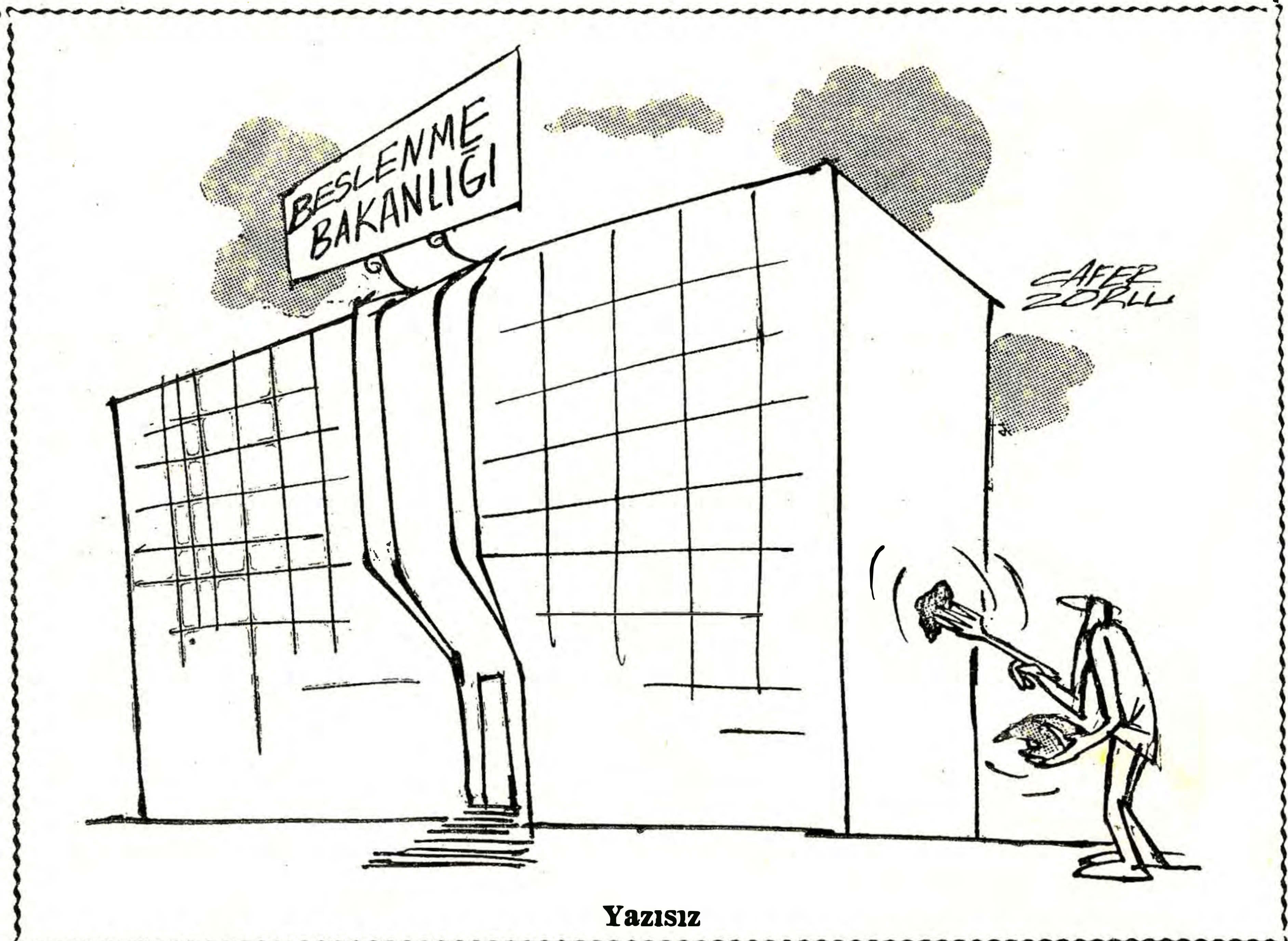
Bana nisbet, gözümün önünde flört ediyor telefon alıcısıyla! Elin-deki 25-30 santimlik araç, hattın öbür ucundaki sevgilisi sanki!

Öptü, okşadı, konuştu; konuştu, öptü, okşadı; işi bitince kimseye çaktırmadan kumbaraya da bir to-kat aşkedip, dökülen jetonları top-ladı!

— Gözünü seveyim, diye rica et-tim sıradakine. Şu yarıda kalan ko-nuşmamı tamamlamama yardım et.

Halden anlayan bir delikanlıymış. Verdi sırasını. Düdük, jeton, numara, zil:

— E pes birader, diye çıkışan öf-keli sesi duyuldu Niyazi beyin. Se-nin yüzünden telefonun başında bağ-landık kaldık! Neden kestir gene?

Yazısız

Yazısız

Başladım elimdeki kara, kuru, pis kokulu alıcıyı önceki vatandaşlardan gördüğüm gibi okşamaya:

— Ben kesmiyorum birader, fakat bir aksiliktir oluyor işte!

— Pekâlâ, ne diyorduk? Söyle de bitirelim artık şu işi!

Adamın öfkesi karşısında nerede kaldığımı da, ne söyleyeceğimi de u-nuttum:

— Şey diyorduk, diye kekeledim. Ev ki...

Çıt, gene kapandı telefon!

Ulan Allah kahretsin! Bırak da kestirmeden istenen üç aylık peşin kirayı söyleyelim bâri!

Çaresiz bakışlarla çevreme bakındığımı görmüş olmalı ki, kuyruğun başındaki genç:

— Kabahat telefonda değil ki o-rader, dedi. Sen konuşmayı bilmiyorsun!

Yanıma gelip, kaldırdı alıcıyı:

— Ver bana bir jeton...

Onun arkasında bekleyenden ödünç alıp verdim. Düdüğün çalmasını beklerken sordu:

— Ne diyecektin o aradığın yere? Nasıl söylersin! Ulan telefon, ele güne rezil ettin bizi:

— Paraca sıkıştım da, biraz borç isteyecektim.

— Haaa, şu mesele, dedi delikanlı. Dertlisin yâni...

— Hem öylesine dertliyim ki...

— O halde aklın varsa telefonda bahsetme derdinden. Randevu al, karşılıklı konuşun.

Şaşkınlıkla sordum:

— Neden?

Jetonu atıp, numarayla çevirirken:

— Bak arkadaş, dedi. Burası, fakir bir memleket. İnsanların hemen hepsi dertli. Şu makine var ya, şu makine?...

— Eee?...

— Günde binlerce kişinin derdini dinlemekten iyice bunalmış. Bir de senin derdini dinledi mi ne olur?

— N'olur?

— Elbette ki bozulur! Konuşma dediğin böyle olmalı bak:

Verdiğimle ilgisi olmayan bir numarayla çevirdi:

— Alo, bir tanem...

Bir tanesi cevap vermiş olmalı ki, devam etti:

— Geliyor musun?... Hemen şimdi. Aynı yere gideriz. Kimi dedin?

Mimi'yi de mi getireceksin? Rahatsız olmaz mıyız? İş var demek? Hemen gelin öyleyse. Öperim. Nereden mi konuşuyorum? Postaneden...

Yok canım, keseden gider mi, bir

D Ö R T L Ü K L E R

ANAYASA

Şu bizim Anayasa, herkese oldu tasa;
Trafik kazasına sebep o olsa olsa...
Kazayı yapan şoför kurtardı paçasını,
Mesele anlaşıldı: Suçludur Anayasa!

KEMERİ SİZ SIKIVERİN!

Vergileri, zamları siz bize yıkıverin;
İşin içinden kemer sıkıştırıp çıkıverip!
Kopan kemer parçası belimize değil de
Boynumuza tam uydu, bir zahmet sıkıverin!

HOLLANDA'DA DÖVÜŞ

Hollanda'da yeniden adımızla ün saldık,
Tam üç gün üç gecedir muhasarada kaldık.
Üstün kuvvetler ile bir dövüş sonucunda,
Ressamlar Sokağı'nı onlardan geri aldık!

GAZİNOCULAR

Gazinocular: «Yaptık bir hırsızlık!» demişler,
Böyle bir itirafı onlar saf saf etmişler!
Onlara gelinceye daha kimler kimler var;
Süt dökmüşe dönmeyip durmadan lâf etmişler!

AJDA PEKKAN

Yirmi bavulla dönmüş Paris'ten Ajda Pekkan,
Yok mu bir soruşturan, yok mu bir açıp bakan?...
Gardroplar dolusu bu kadar elbiseyi
Nasil sokuyor yurda üçyüz dolarla çıkan?

FUAR'DA ŞORAY'I DİNLEYEMİYECEĞİZ!

Türkân Şoray reddetmiş tam birbuçuk milyonu;
Bu bir reklâm oyunu, babana yuttur onu!
Lâkin bir fırsat bulsa gazinocu milleti,
Yoksul halkın ardından çekiverir donunu!

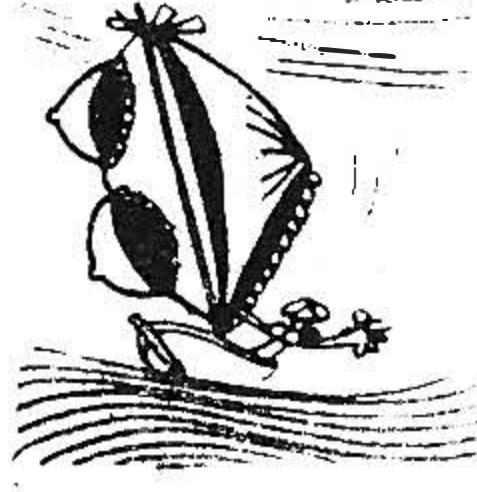
AVRUPA'DA PLÂK DOLDURANLAR (!)

Yılda kaç şarkıcımız gider Avrupa'ya bak;
İşimiz hep atmasyon, reklâm ile hep lâk lâk...
Duyan, gören, okuyan biri varsa söylesin;
Var mı bizimkilerin doldurduğu bir plâk?...

K. AKKOR YAŞ GÜNÜNÜ HAMAMDA KUTLAYACAK!

Haberi okuyunca dedik: «Hayıra yora...»
Tebrikler, yaş gününde hamamdaki Akkor'a!
Giysiyi, tuvaleti çıkaran dâvetliler,
Sakin peştemalı da etmesinler tam fora...

Mukadder ÖZAKMAN

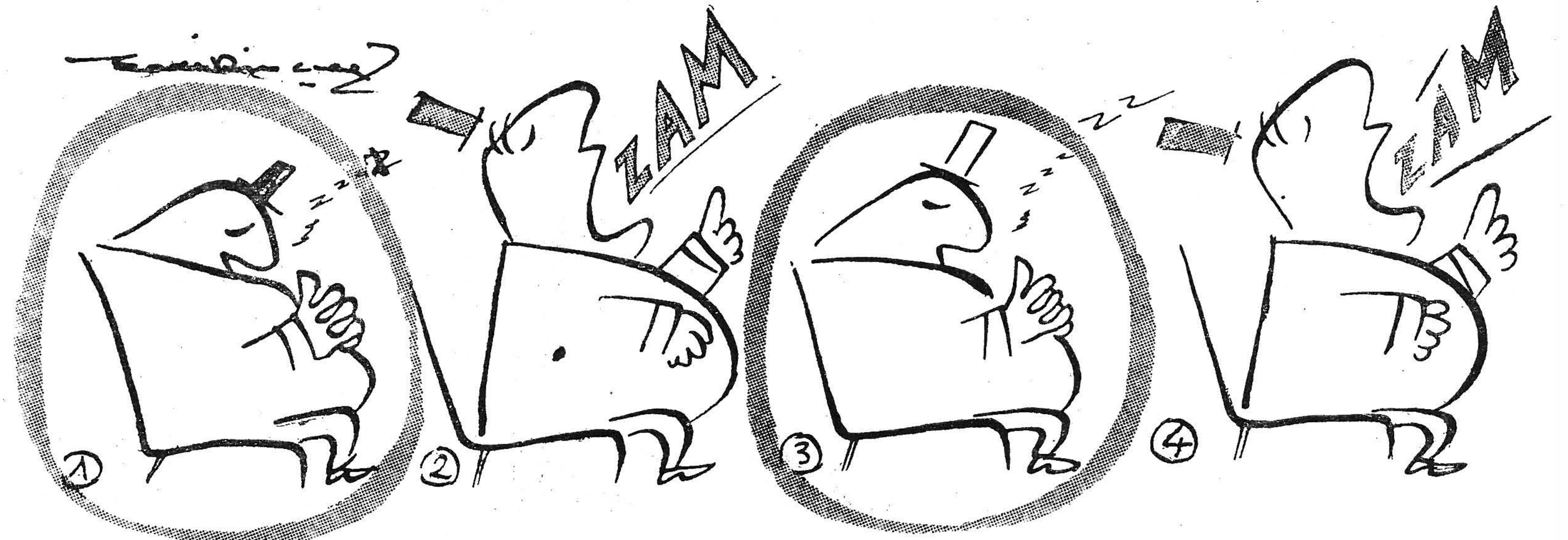
kerizin jetonunu aldım, beleş tarafından konuşuyoruz işte!

Alıcıyla, jetonunu aldığı kerizi bıraktı, teşekkür bile etmeden geçti gitti!

Günlerdir düşünüyorum şimdi. Nasıl bir formül bulsam da, derdimi anlatıp ihtiyacım olan parayı istemek için Niyazi beyi telefonla arasam? Derdimi açıkça anlatmamı salık vereceksiniz ama, «Alo sevgilim,

neydi o akşam? Ormanın karanlık kuytulugunda ben, kucagımda sen; avuçlarım ipek yumagını andıran saçlarında...» diyerek borç istenmez. Haydi deneyelim desek, adam anlamaz. Bir şeyler anlar gibi oldu desek, garanti bizi yaşatmaz! Derlendikçe yaşamının tadını çıkarırken insanlar; bilmem ki neden bozulur makinalar?

Vedat SAYGEL

Yazısız

Kulaklar

AZİZ NESİN

SEVGİLİ arkadaşım Pala Ragıp kadar iyimser insan görmedim. Bence o, dünyanın en iyimser insanıydı. Her ne olursa olsun, kendisinin olan her hangi bir şeyi, dünyanın en iyi şeyiydi. En çirkin, en kötü şey onun olunca, dünyanın en güzel, en iyi şeyi oluverirdi. Kendisinin olan şeyleri ballandıra ballandıra övmesine bayılırdım.

Onun lākabı olan Pala, palavracının kısaltılmışıydı. Kendisinin olan şeyleri aşırı övmesinden, palavracılığından ötürü, ona Pala lākabı takılmıştı. Başka bakımdan da Pala lākabı ona çok uyuyordu. O, sallamaya, nişangâhsız atmaya, bir şeyi abartmaya başladı mı, arkadaşlar hemen sağ kollarını palaymış gibi, sol kolları üzerinde bilemeye başlarlardı. O zaman Pala Ragıp, dünyanın en sevimli gülüşüyle:

— Canınız isterse inanın! diyerek, bizi inandırmak için yeminlere başlardı.

Askeri okulda yatılı öğrenciydik. Hepimize birer çift ayakkabı verilir, ama Ragıp kendi ayakkabısının, hepimizinkinden güzel, övgüye değer bir yanını bulur. Ayakkabısı ayağına büyükse, daha iyi ya, büyük ayakkabı nasır yapmaz; yok ayakkabısı ayağına küçükse, daha iyi ya, ayağını küçük gösterir. Öğrencilere havlu mu dağıtıldı, Ragıp kendi havlusunda ille de bir üstünlük bulacaktır.

Sofrada Ragıp'a kabuğu yanık ekmek düşmüşse, o bundan bile bir üstünlük, bir övünme payı çıkarır.

Ne var ki, bu çocuk... Evet, çocuk ya... Ragıp, arkadaşlarının içinde hiçbir zaman çocukluktan kurtulmayanlardandı. Yaşlandı ama, yine de yaşlı bir çocuktur. Ne var ki Pala Ragıp, bu aşırı iyimserliği yüzünden hep düşkünlüğüne uğrar, ama

bunu hiç belli etmezdi. Hele o çizme olayında... Subay çıkmıştık, hepimiz çizmeler yaptırılmıştık. Pala Ragıp yine her zamanki gibi palavra sıkıyordu:

— O sizinki de çizme mi be!... Yuu, çizmeye dikiz! Çizme dediğin, işte böyle olur. Bak çizmeye... Seninki gibi çizmem olsa, ben onu parçalar atarım be... Sen ona çizme mi diyorsun!...

Çizmelerimizi giydiğimiz o ilk gün Ragıp'ın palavrasından durulmaz oldu. Ama ertesi gün geçit töreninden dönüşümüzden sonra Ragıp iki hafta kadar ne çizme, ne ayakkabı giyebildi, topallaya topallaya terlikle gezip dolaştı. O öve öve göklere çıkardığı çizme ayaklarını vurmıştı. Ama Ragıp bundan bile kendine bir üstünlük çıkarmasını bilmişti. Bizimkiler de sanki çizme miydi... Çizme dediğinin insanda bir izi, bir anısı kalmalıydı. Hepimiz, çizmelerimizi ilk giydiğimiz günü unutup gidecektik. Oysa Ragıp ilk çizme giyişinin anısını yıllarca unutmayacaktı. Ragıp'ın nice haklı olduğu, otuzbeş yıl sonra bile onun çizmesini benim bile unutmayımdan da belli. Oysa o geçit töreninden sonra ayakları şişen Ragıp, bitürlü ayağından çıkartamadığı çizmesinin koncunu bıçakla kesip, çizmeyi paramparça ederek ayağından çıkartabilmişti. Ama yine de en iyi çizme onunkisiydi.

İstanbul'un eski İstanbul bölgesinde ucuz bir ev kiralamıştı. En iyi ev, elbette onunkisiydi. Önce ucuzdu, sonra eski İstanbul'da oturmak, geleneklerine bağlılıktı. Hiç o kozmopolit Beyoğlu yakasında oturulur muydu! Sonra Beyoğlu yakasında bir eve taşınınca, eski sözlerini unutup, yeni evini övmeye başladı.

— Ama kirası pahalı...

— Hiç de değil. Eskisinden daha ucuza geliyor. Çünkü yol parası yok. Yol parasını da hesaplarsan çok ucuza oturuyorum.

Ben o zaman İstanbul'un Anadolu yakasında bir evde oturuyordum. Anadolu yakasında da oturulur muydu... Bende hiç akıl yoktu. Ona üstte para verseler, o dünyada oturmazdı Anadolu yakasında... İnsan orda can sıkıntısından patlardı be...

Bir zaman sonra Anadolu yakasında bir eve taşındı. Yine en iyi ev onun eviydi. Ooh, dünya varmış be... Bol güneş, bol hava... O Beyoğlu'nun daracık, pis, güneş almayan, rutubetli sokaklarında hiç yaşıyor muydu!

Teğmendik, yani çiçeği burnunda birer Napolyon. O zamanki teğmenlerin parası azdı ama fiyakası çoktu. Fiyakamızdan, cakamızdan yanımızdan geçilmezdi. Hepimiz en azından birer sevgili bulmuştuk, iki, üç sevgilisi olanlar da vardı. Zamanın ünlü şarkıcı kadınlarından sevgilisi olanların böbürlenmeleri dayanılır gibi değildi.

Gelgelelim, Pala Ragıp her arkadaşın sevgilisine bir, bir kaç kusura buluyordu. O da kadın mıydı be... İçi geçmişti, tohuma kaçmış kocakarıydı, çekirdekleri sallanıyordu. Eğer gençse, o zaman da ağzı süt kokuyordu, acemi mi yetiştirecektik! Kimisinin kadın arkadaşını çirkin, kaknem buluyor, kimisinin kine de, feleğin çemberinden geçmiş, kaşarlanmış, diyor. Ya bir de onun sevgilisi! Allah Allah, onu görmeliydi... Ne kızdı, şeker, şeker!... Pala Ragıp, sevgilisinin her şeyini övüyordu. Onun huyunu bildiğimiz halde, kız arkadaşını merak etmeye başlamıştık. Gelgelelim, arkadaşları övünmek için, kadın arkadaşlarını birbirlerine gösterip ta-

nıstırdıkları halde Pala Ragıp'ın sevgilisini içimizde gören yoktu. O titizlikle kadın arkadaşını bizimle tanıştırmaktan kaçınıyordu. Biz de onun sevgilisini görmek için büsbütün meraklanıyorduk. Sonunda aramızda bir plân kurduk. Arkadaşlardan ikisi, Pala Ragıp'ın sevgiliyle bir gün buluşacağı yeri, zamanı öğrenmişti. O saatte beş altı arkadaş o yere gittik.

Sonunda Pala Ragıp'ın sevgilisini görmüştük. Aman Allahım, ne kadına, ne erkeğe benzer bir şaşılacak yaratık!... Olsa olsa Ulu Tanrı, insanları çamurdan yoğururken, artık çamurlar da ziyan olmasın diye bir topak yapıp yeryüzüne fırlatmış, o da Pala Ragıp'ın payına düşmüş...

Okula dönünce Pala Ragıp'ın elimizden çekeceği vardı...

Arkadaşlar Ragıp'ı kuşattılar, başladılar bombardımana. Biri sözünü bitirmeden öbürü alıyordu:

— Ulan Pala Ragıp, hani seninki fidan boyluydu... Yanında el çantası gibi kalıyor be...

— Gözleri şöyle güzel, böyle güzel diyordun ulan, o şaşkalozun mu gözleri güzel?

— Hani körpe kızdı, suratı müşmulaya dönmüştü...

— Bacakları güzeldi hani... O çengel bacaklar ne, badi badi gidiyor...

— Ördek gibi.

— Çağanoz gibi...

— Ne gebeş karı o be... Fıçı gibi...

Bozguna uğrayan Pala Ragıp renkten renge giriyor, bir şeyler söylemeye çalışıyor, ama ağzını açmasına fırsat veriliyordu:

— Sırma sağı diyardın, kıtık kıtık saçları var, leylek yuvası gibi...

— Sözde incecik belliydi de sarılınca hani... Kadının çınar gövdesi gibi bel var...

— Ya o ayaklar, paytak paytak gidiyor...

— Biraz da total mı ne!...

— Topal değil ama aksak...

— Topallığı neyse de kamburu olmasa... Bir de kambur...

Kadının iler tutar yerini, yanını bırakmadılar. Ayrı ayrı her organını kötülediler.

Pala Ragıp, her aşırı iyimserliğinin sonunda olduğu gibi yine düşkünlüğüne uğramıştı. Çok iyi biliyordum ki, ne yapıp edip yine kendine bir avuntu bulacak, zeytinyağı gibi üstte çıkacaktı. Ama nasıl bir böbürlenme yolu bulacak diye merak ediyordum. Pala Ragıp sustu, sustu, en sonunda o dünyanın en sevinli gülüşüyle dişlerini gösterek:

— Ulan enayiler, siz kadından ne anlarsınız, dedi, o kadında öyle bir kulaklar var ki, öyle bir kulaklar var ki...

Arkadaşların, kadını kötülemek için unuttukları tek yer, kadının kulaklarıydı.

Aziz NESİN

Yalnız kalınca

İnsan yalnız kalınca ne yapar?..

Şoför, müşteri beklerken,

— Taksiyi gölgeye çekince —

Patron, kapatmak üzere

mağazayı,

— Tezghatlar gidince —

Garson,

— Müşterileri savınca —

Memur,

Ayın ilk günü,

— Tuvalete dalınca —

Belki «Ohh...» diye nefes alıp

Bir de sigara yakarlar ama,

Mutlaka,

Mutlaka, para sayarlar.

Fikret YILMAZ

— Bırak şu nisbeti ayol... Kahve fincanına çay koyup içtiğini komşular öğrenmiş!..

HER hafta BİR olay

Yalnız romatizmaları, Salim Kocamaz'ın
kızlı yürümesine izin vermiyor...

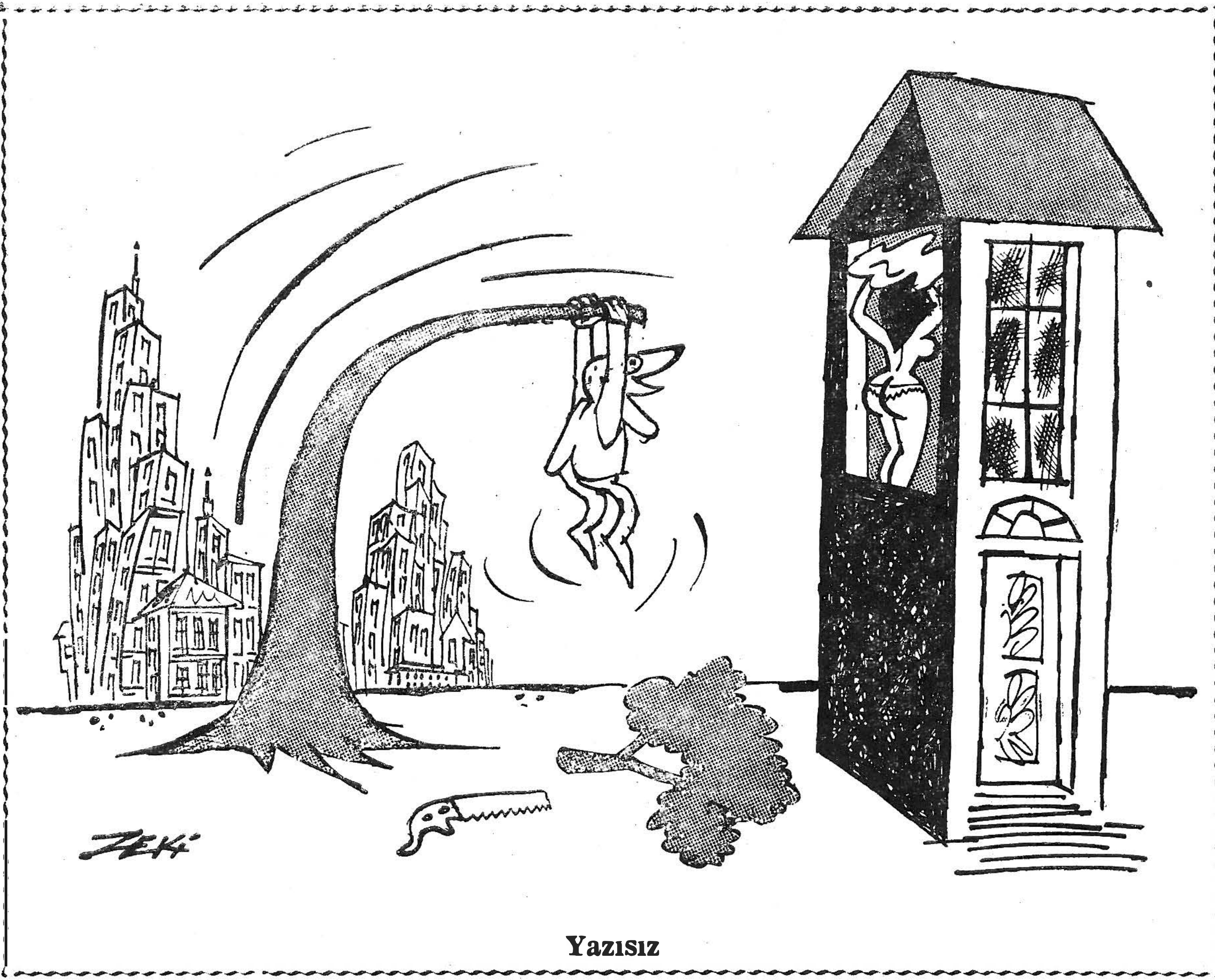

Hâlâ genç ve dinç olmak kolay mı?
Kulakları da biraz ağır işitin
Salim Kocamaz'ın!..

Oysa dişlerini evde unuttuğunun
farkında değil Salih Kocamaz!

Yazısız

PAZARTESİ :

Bir hafta böyle geçti

Şöyle göz ucuyla bakacak olursak, haftanın olaylarını üç madde halinde sıralayabiliriz: Zam — Vergi — Rüşvet!

Bu parazitlerle sanki ilk kez karşılaşmış gibi yayın üstüne yayın yapıyor, demeç üstüne demeç veriliyor:

«Toplum ahlâkını bozan bu dertten, halkı mutlak kurtaracağız!»

Kolay değil efendim.

Zira «Dert» dediğiniz, kalkınma politikamızın en önemli unsuru oldu.

«Zam»ın, modern yaşamdaki anlamı, «Ekonomik denge»; «Vergi», «Kişisel kazançtan alınan devlet payı»; «Rüşvet», Personel Kanununun memurlara tanıdığı «Katsayı»!

SALI :

Sazlı sözlü dertleşti

Yurdun dört tarafından gelen halk ozanlarının katılmasıyla, İstanbul'da bir şenlik düzenlendi.

Âşıklar Bayramı dediler adına. Dediler ama, aşkla, sevilere ilgili tek mısra duyulmadı nedense.

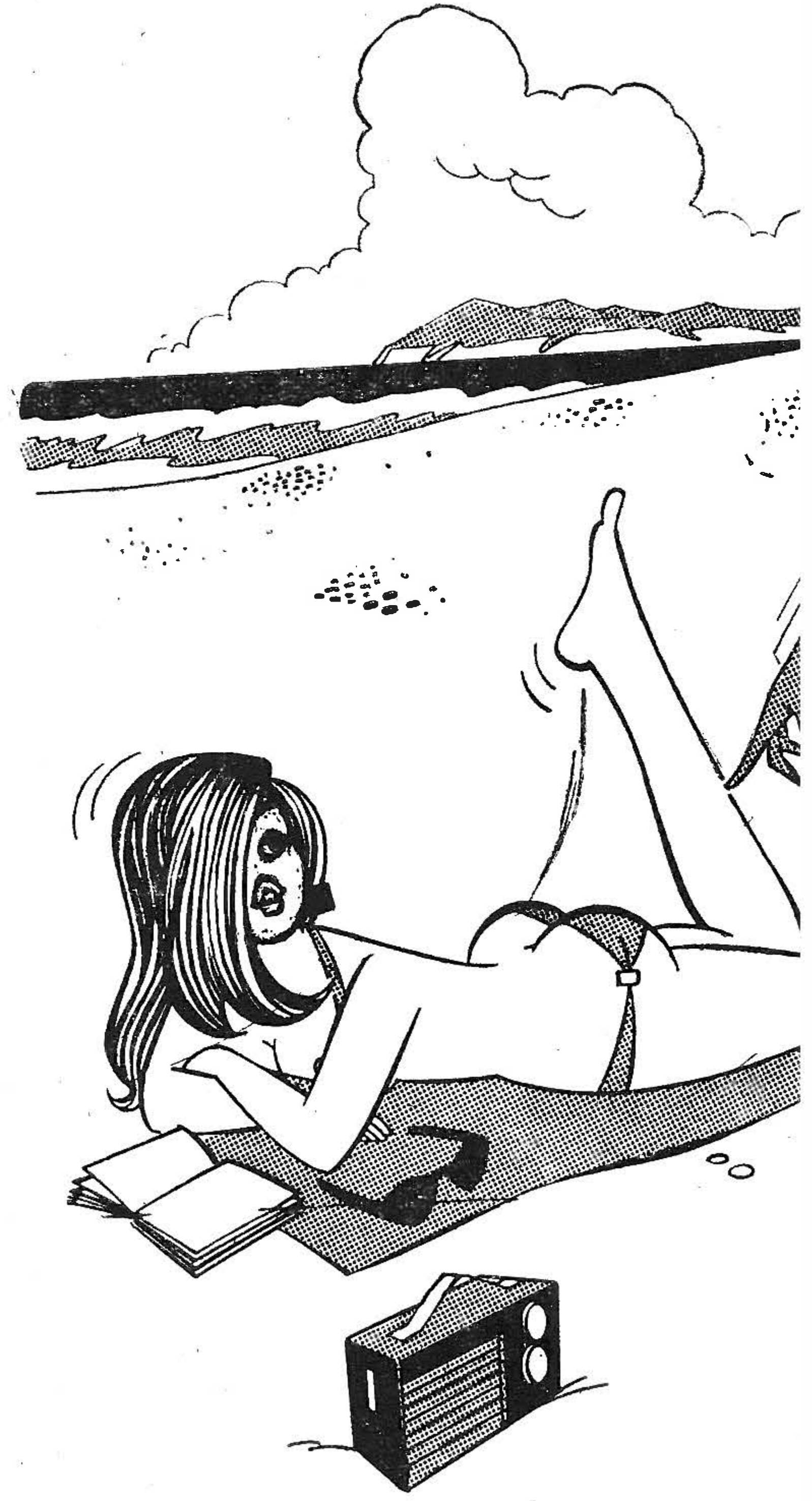
Sızını eline alan verdi veristirdi; verdi eleştirdi.

Âşık Ferrahi'yi, kızı Emine dillendirdi:

«Bu dünyayı baştan başa
Gezem dedim, gezemedim.
Başım vurdum taştan taş
Ezem dedim, ezemedim.»

Reyhani'nin derdi daha bir başkaydı:

«Kime şikâyet edem, kime yalvaram,
Ezer bu pahalılık bizi efendim.
Çıkar yol yok gibi neye el atsam,
Üzer bu pahalılık bizi efendim.»

— Şu yer boş mu acal

Ve Reyhani'nin bıraktığı yerden Vahap Kocaman devam ediyordu:

«Bire aldıklarımı beşe satarlar,
Tartılarını biraz noksan tartarlar,
Yüz santimi yirmibeşe yırtarlar,
Üzer bu pahalılık bizi efendim.»

Görüyorsunuz ya... Peşpeşe gelince zamlar, nasıl da aşkı unutuyor zanlar!

ÇARŞAMBA :

Anlayamadık ki...

Kış gelmeden yakacak fiyatlarına zam geldi.

Doğu'da tezeğin tanesi bir liraya satılıyor.

Kok, 210 liradan, 580'e fırladı.

75'e çıktı meşenin çekisi...

Bu sonucunda bir yanlışlık olsa gerek.

Yükseldi ama, bu yükselen neyin çekisi?

Meşenin mi; kişinin mi?...

PERŞEMBE :

Ne umduk, ne bulduk!

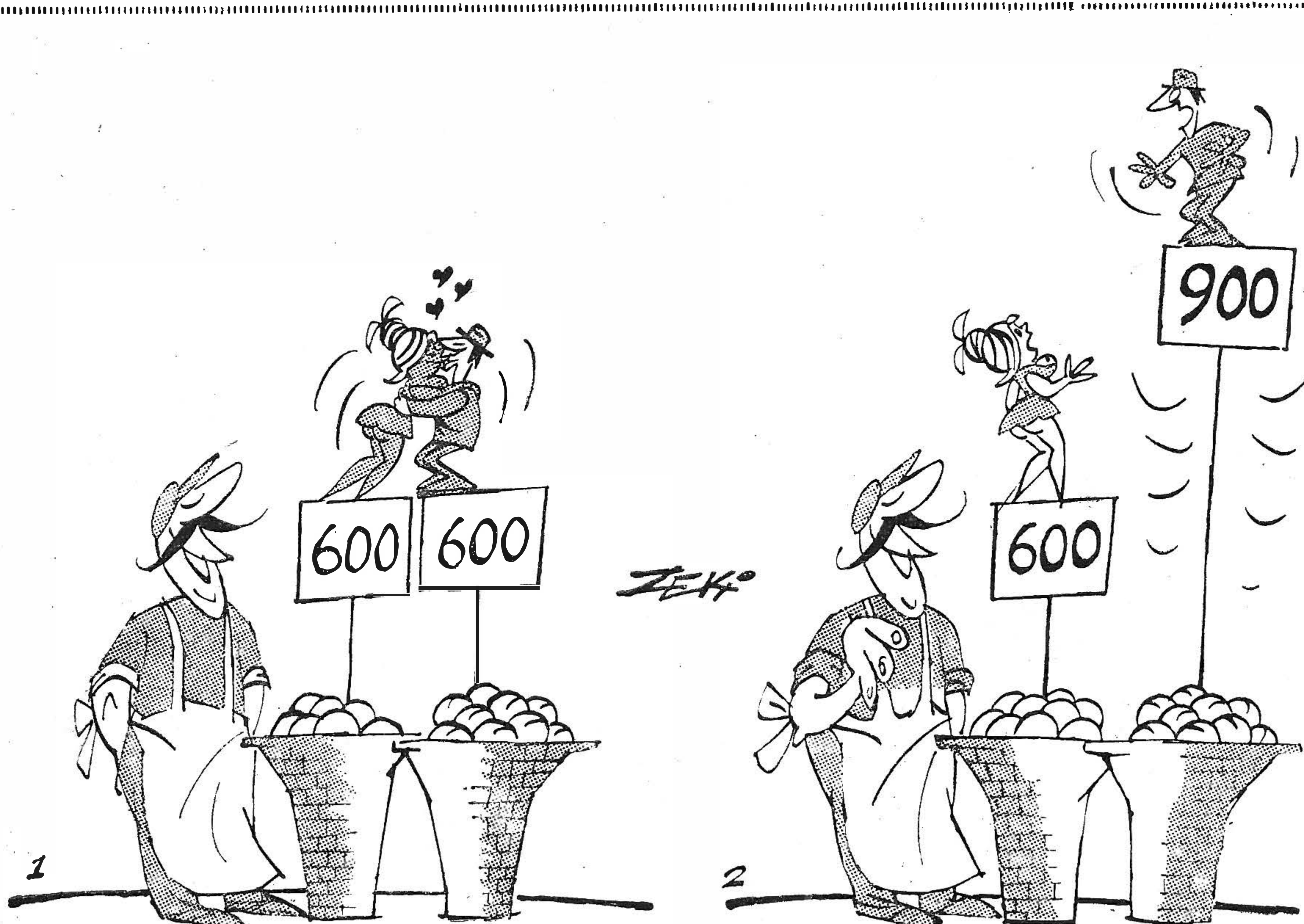
Avrupa'ya işçi göndermeye başladığımız günlerde iktisatçılarımızın açıklamalarıyla hepimizin yüzü gülmüyordu.

Nasıl gülmeyelim?... En geç beş yıl sonra milyonlarca liralık döviz girecekti yurda.

Aynı iktisatçılar şimdi, dışardaki işçilerimizin Avrupa bankalarındaki paralarını hesaplamakla meşgul.

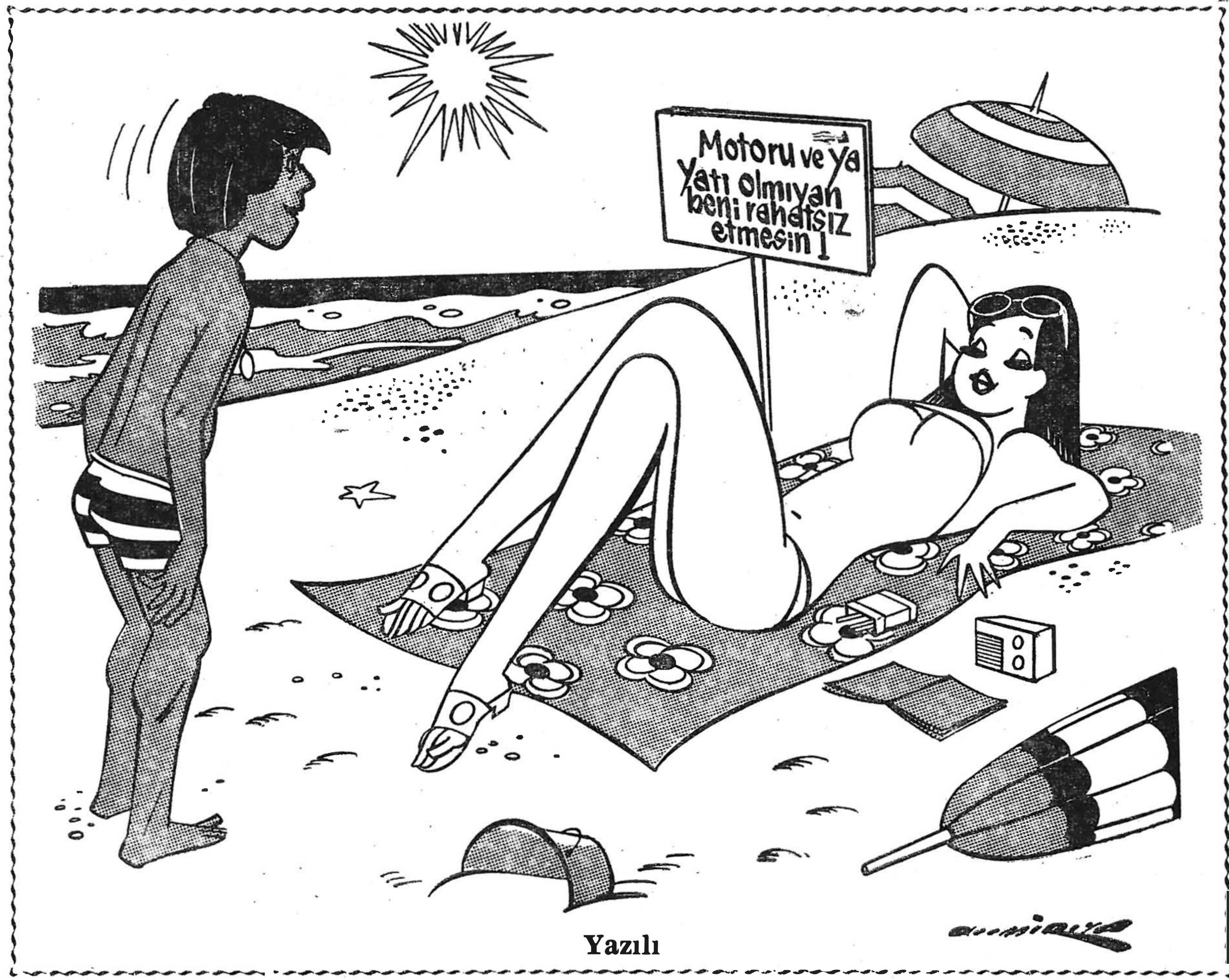
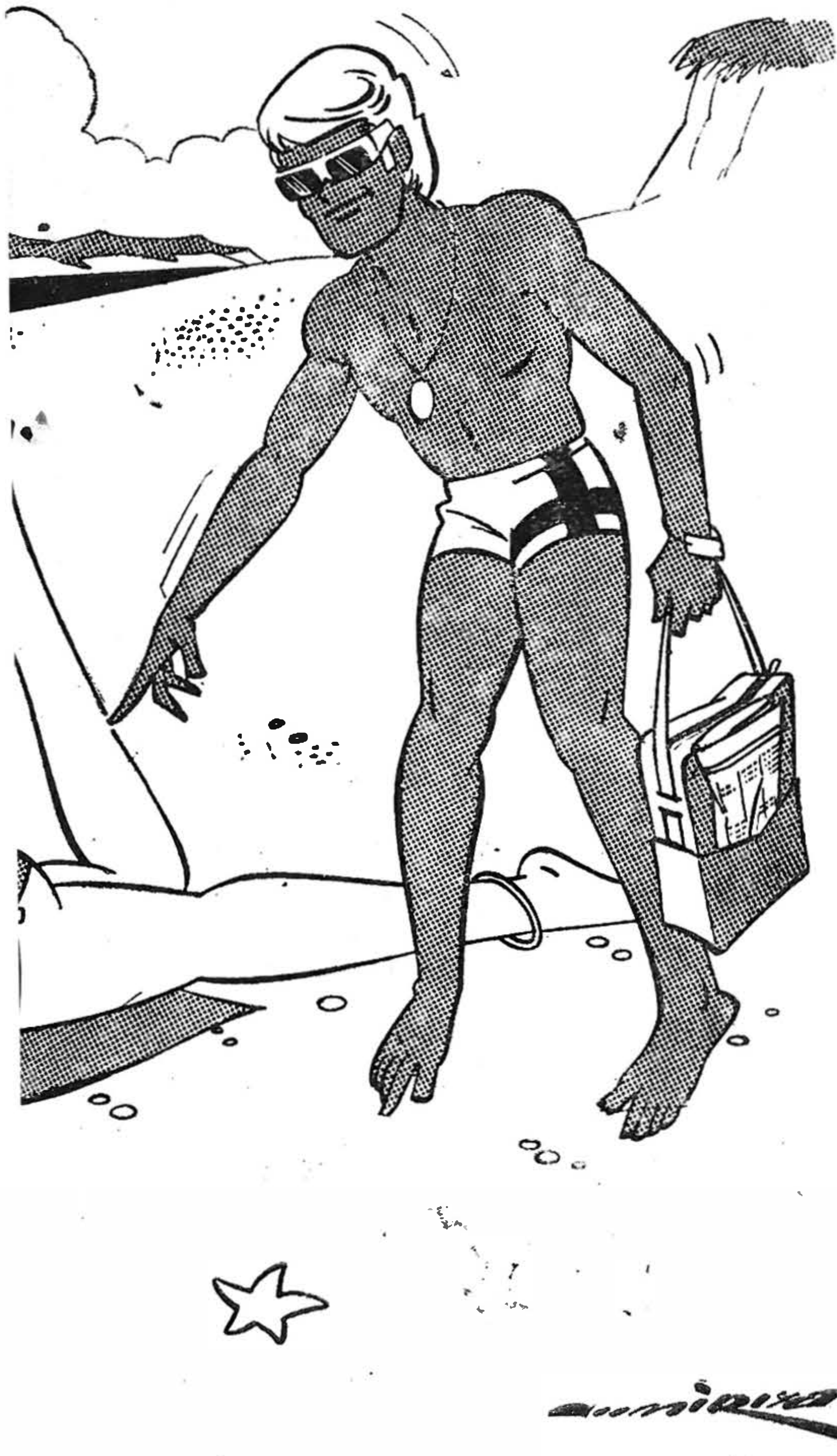
Gazetelerimiz ise, yurda dönen işçilerimizin haber ve resimleriyle dolu:

«13 ay önce çalışmak için Hollan-

— Türkiye'de en çok boşanma İstanbul ilinde oluyor. —

Yed gün

Yazılı

MURAT

mu acaba küçük hanım?!

da'ya giden Erzurumlu genç, Avrupa'dan üç güzel kız getirdi.»

«İki yıl önce Almanya'ya giden Tekirdağlı genç, memleketine bir gelin adayı getirdi.»

«Eskişehirli iki kızkardeş, Almanya'dan çiftte damat getirdi.»

Peki, hani para?

Oluk gibi akmasını beklerken markın, bizimkilerin yurda getirdiklerine bakın!-

CUMA :

Vah vaaah!

Rüşvet almak suçundan hüküm giyen Ankaralı bir memur, «Belediyede herkes yaptığı işin derecesine göre rüşvet almaktadır.» derken, Kocaeli Valisinden rüşvet alırken suçüstü yakalanan trafik polisinin, «Benim dünyada dikili tek ağacım yok ama, benimle birlikte trafik polisliği yapan arkadaşlarımın evleri, apartmanları var» diyerek kendini savunması, vatandaşın dilini çözdü.

Hemen herkes rüşvet alan memurlardan şikâyetçi.

Bunlardan 17 yıllık bir manav, «Bizi haraca bağladılar» diye dert yaşıyor. «Ayda verdiğimiz rüşvet 500 lirayı geçiyor. Biz de bunu sattığımız malın fiyatına ekliyoruz.»

Nasıl acımazsınız bu dertli manava?

Allahtan ki bizi haraca bağlayan yok. Manav dükkânına girip de söz gelişi bir kilo dolmalık biber istedik mi, biberin gerçek fiyatına; satıcı vatandaşın ev kirasını, su ve elektrik parasını, dükkânının vergisini, kirasını, malının nakliye ücretini, memurlara dağıttığı rüşvetini

katıyoruz; tenceremizi kaynatıp rahatımıza bakıyoruz!

Maazallah bir de haraç isteyenler yapıssa yakamıza?...

CUMARTESİ :

O da nesi?

Şehrimizde toplanan ve bir hafta süren Uluslararası Çevre Kirlenmesi Konferansında, «Hava kirlenmesi» görüşülmüş.

Anlayamadık, pislik konusunda neydi İstanbul'un derdi?

Sokakları mı, havası mı?

Hangisiydi eksikliği duyulan araç ve gereç?

Çalı süpürgesi mi, hava filtresi mi?...

PAZAR :

Apollo'dan ilhamlar

Sovyetler'in traktör azmanı bir aracı Ay yüzeyine indirmelerinden sonra, Amerikalılar da Apollo-15'le bir otomobil göndermişler.

Eee, İstanbul'un trafik derdi dert olmaktan çıkar artık. Yeter ki, u-

zay çalışmaları yapan ülkelerden yıldızlararası bir taşıt kiralansın..

Otomobiller Ay'a gönderilir; minibüsler, kamyonlar, otobüsler Venüs'e; bomboş caddeler kalır bize!

Ondan sonra gel keyfim, gel!

Gönderin

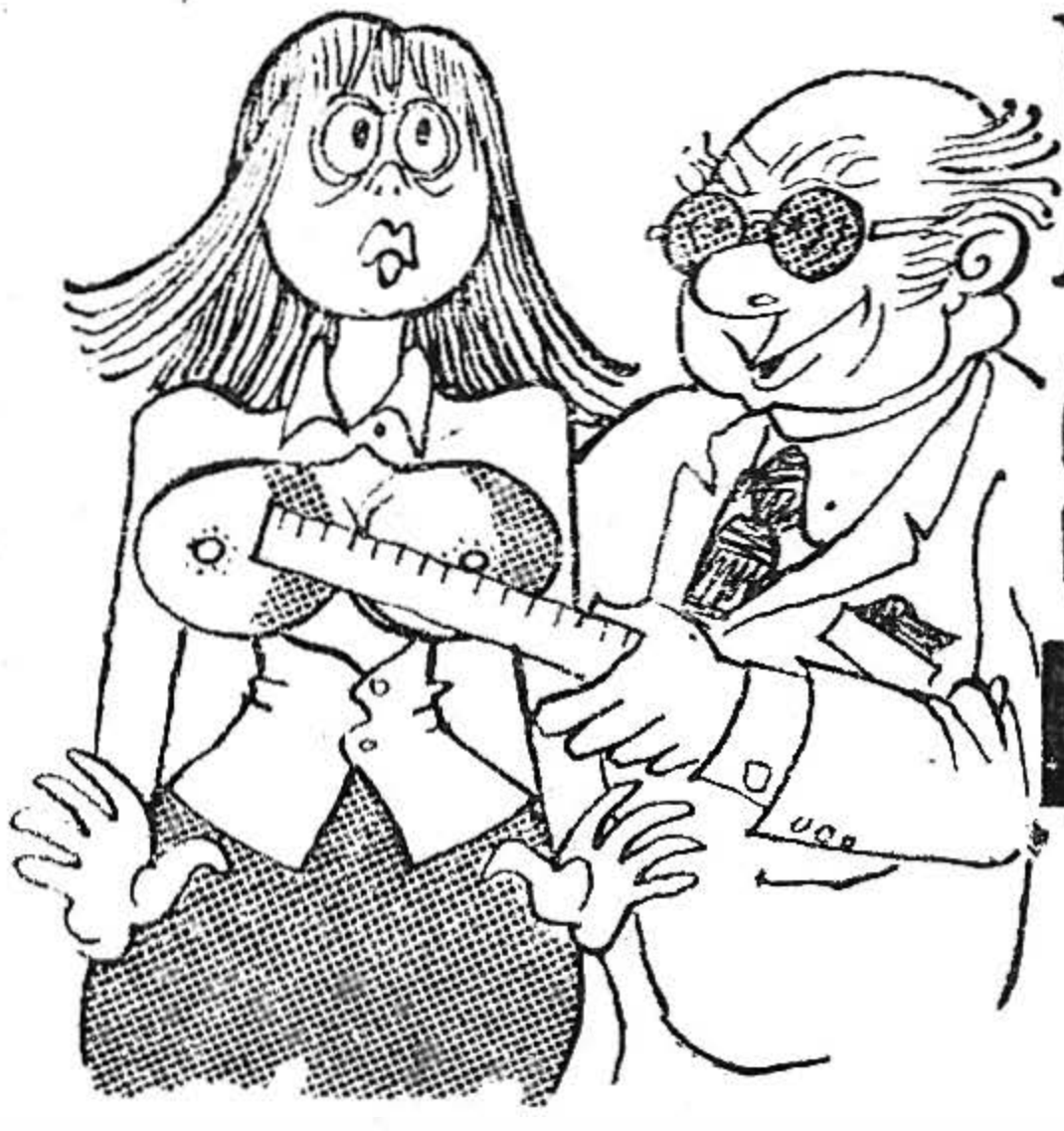
Fazla fiyatla et satan 5 kasap, Sıkiyönetim tarafından Ankara'dan çıkarılmış.

Eh, İstanbul'a buyursunlar deriz. Zira burada da narh var ama, eti en az iki teklik fazlasına yeriz!

Vedat SAYGEL

Yaz yağmuru!

BİL BAKALIM SEN KİMSİN? NURETTİN TÜRKER

«Hem al, hem sat» kuralı bir şirketin büro müdürü o sabah çok keyifliydi. İki büro şefini odasında karşısına almış, önce kahve, sonra da birer çay ısmarlamıştı:

«— Hani, nasıldı, bir deyim vardı?...» diyordu Müdür. «Raporun okkalı olması için, iki-üç cümlede bir araya böyle laflar sıkıştırılmalı ki, bizim boş adam olmadığımızı anlasınlar. Yaz bakalım, söyle hatırlamıza gelenleri önce şuraya dök-türelim, sıraya göre paylaşırız...»

İki şef gözgöze ve sonra da çaresizlikle dizdize geldiler. Biri yutkundu, yutkundu:

«— Cihanefruzi...» dedi. Müdür, baktı ki diğerinden ses yok, yine birinciye döndü:

«— Evet, başka?...»

«— Hubbi fıssıka ve kazfi sıddıka eden...»

«— Çok güzel... Pekii, raporun ne-resinde kullanacağız bunları?»

«— Besmeleden sonra efendim. Cihanefruzi demek, dünyaya ışık saçıcılık demektir. Bir besmele çekip, şirketimiz dünyaya şöyle nur, şöyle ışık saçmıştır diye devam ederiz. İkinci okka ise, şirketimiz her zaman günah işleyen, dünyayı dünya görenlerin daima karşısında ve tepesinde olmuş, olmaya da devam edecektir diye...»

«— Çıkın...» dedi müdür, şeflerine. «Bu büyük bir rapor olacağına benzer. Bir günlük uğraşın karşılığı çok bile oldu...»

Şefler yerlerine gitmiş, müdür yarım kalan düşlerini tamamlamaya geçmişti. Tiz bir kadın çığlığı ile tüm masalar ayaklandı. Herkes salonda toplanmıştı.

«— Kim o? Kim, çabuk söyleyin?» diyordu müdür.

«— Üç gün önce, işe yeni giren bayan...» dediler.

«— Niçin bağıyor?»

Sorduğu memurların hepsi sebebini bilmediklerini belirtip, omuz kaldırdılar. Ama, nedenini hemen buldu müdür:

«— Bu bayan birinci kısımda çalışmıyor mu?»

«— Evet, müdür bey...»

«— Şefi odama gelsin.»

Odasına geçip sigarasını yaktı. Şefi beklemeye başladı.

«— Buyurun müdür bey, beni çağtırmışsınız...»

«— Seninle pazarlığımız neydi?»

«— Vallahi unutmamış değilim müdür bey. Size karşı mahcup olmamak için arkadaşla bir olduk, cep-ten yirmişer lira koyup bir Osmanlıca-Türkçe lügatı aldırarak için o-dacıyı çarşıya gönderdik. Gelsin, hemen...»

«— Bu işlerin sözlükte yeri olur mu be? Demek, yalnız senin değil, onun da parmağı var bu işte?...»

«— Birlikten kuvvet doğar müdür bey. Kırk lira önemsiz bir para da olsa, bir akşamlık şey parası...»

«— Akşamcılığı gösteririm ben size. Yazıklar olsun. Erkek sözü dedik, ellerimizi şu masanın üzerinde birleştirdik, kalleşlik, namussuzluk yok dedik, kaç yıldan beri de böyle devam etmedik mi?»

«— Allah Allah. Siz büromuzun mahrem sırlarından mı bahsediyorsunuz müdür bey? Pek anlayamadım?»

«— Daha anlaşılmayacak nesi kaldı bunun? Kadını bas bas bağirtan ben miyim, sen misin?»

«— Şu işe üç gün önce girenin yaptığı mı?»

«— Evet, anlaşmayı bozdunuz... Neydi sözümüz?»

«— Sözümüz söz müdür bey. Bir yanlışlık var. Sizden önce kimseye ne el, ne de dil uzatmış değiliz.»

«— Niye bağıyor bu kız?»

«— Fare görmüş. Fareden çok korkuyormuş. Fareyi görünce deli gibi olurmuş.»

«— Bak sen. Demek fare çığlığı. Anlaşıldı, gidebilirsiniz. O bayanı da çağırın bana gelsin...»

Şef gitti, ardından yeni bayan hemen sökün etti.

«— Buyur kızım...» dedi müdür bey. «Geçmiş olsun. Ne o, sararıp solmuşsun hemen? Otur bakayım, G-tur...»

Zile bastı, soğuk bir su getirtti:

«— Bir kaç yudum al. Yüreğini bastır...»

Genç kız bir kaç yudum su içip koltuğa daha rahat yerleşti.

«— On yıldır bu binadayız. Emin olun, ilk kez bir fare görüyoruz. Bu bir sabotaj olabilir. Daha önce çalıştığınız yerde, sizin fareden korktuğunuzu bilen biri bu oyunu düşünmüştür. Ama, hemen emir vereceğim. Üç tane, en son model fare kaparı, az sonra masanızın çevresine konacaktır. Şimdi korkunuz geçti mi?... Eveeet, çok iyi. Acaba, şu raporları birlikte gözden geçirebilecek miyiz?...»

«— Hay hay müdür bey. Geçti, bir şeyim kalmadı...»

«— Şu karaladığım cümleleri tekrar edeceksin. Seni imtihan edecek değilim ama, genel kültürünün derecesini anlayacağım. Oku bakalım...»

«— Cihanefruzi...»

«— Evet, ne demek kızım bu?»

«— Bilemiyeceğim efendim.»

«— Aferin, yalana sapmadın, biliyorum diye bir şeyler uydurmadın. Aslında harfleri tersinden okunmuş bir kelimedir bu. Şimdi düzeltelim. Sağdan sola doğru bir daha oku yavrum.»

«— İzurfenahic...»

«— Gördünüz mü, şimdi anlamı belirdi değil mi? Evet, neymiş kızım?»

«— Yine bilemiyeceğim efendim.»

«— Gözlerine bakayım. Maşallah, fırıl fırıl, ateş saçıyor. Akıllı olduğun belli. Ver bakayım şunu bana. Sana anlamını yarı açık, yarı kapalı söyleyeceğim. O zaman da bilemezsen... İşe yeni aldığımız bir arkadaşımızın için notumuz pek iyi olmaz tabii...»

«— Anlamaya çalışırım efem.»

«— Bak kızım, şu kelimeye ne anlamlar gizlenmiştir. Tek tek okuyacağım. Birincisi iz, ikincisi ur, sonra fena, ve bir de hiç. Oldu mu?»

«— İz, ur, fena, ve hiç.»

«— Evet. Bir insanda ur var. Bu ur hastalık ur'u değil. Karşıdan baktın mı şak diye gösterir kendini. Nasıl gösterdiğine gelince, göğüste, şurada iz'i olur. Şayet, bu iz fena ise, o ur'a sahip olan kimse bir hiç demektir. Açıklamamı size kopya olacak şekilde yaptım. Bana bunu daha düzgün ve daha anlamlı yapmanı istiyorum...»

«— Acaba, olur ya, çok başka bir şey söyleyebilirim...»

«— Söyleyemezsin kızım. Açık a-çık ortada hepsi...»

«— Yâni, bir kadınla ilgili diye söyleyeceğim her halde?»

«— Tastamam öyle...»

«— Bir kadının kadın olduğu göğsünde bulunur ur gibi büyük izlerden belli olur. Şayet bu izler fena ise, iyi değilse, bu kimse iyi bir di-şi sayılmaz.»

«— Vallahi bravo. Tam isabet, tam not.»

«— Bana, böyle bir şey sormanızı pek anlayamadım müdür bey?»

«— Aman kızım, acele etme. Neyse, notumu geri alacak değilim zaten. Neden sordum değil mi? Bak yavrum, şirketimiz, büyük ve rakipsiz bir şirkettir. Kimsenin ne lafının altında kalır, ne de uzaktan, yakından namına dil uzattırır. Dün bir ihbar aldık. Heyecanlanma... Senin için. Dediler ki, büronuzda şu günü işe başlayan, şu bayan aslında bayan denilemeyecek kadar dümdüz kalmış bir kimsedir. Göğüsleri takma ve dolgulu olup, iz'ler sahtedir. İnanıyorsanız kendisine sorun fi-lân. İnanmadık tabii. Nasıl olur dedim, kendi kendime. Rakipsiz ve tek olan şirketimizde, böyle sahte iz'li biri çalışmak cesaretini gösterebilir? Muhatap olduğu müşterilerden biri bunu farkederek sağda solda anlatırsa rezil oluruz. En iyisi sizi çağırıp açık açık belirtelim, diye düşündüm. Hassas ve ince ruhluyduğunuza anlayıp, şu kelime oyunu ile konuya girmeyi daha uygun buldum. Oldu mu acaba?»

«— Bu bir iftira efem. Çirkin bir oyun oynamışlar...»

«— Evet. Sabah sabah önünüze fare çıkardıklarından anlaşıldı zaten.»

«— Ne yapabilirim, ne diyebilirim?»

«— Sizi, bizim bayan odacının karşısında gülünç duruma düşüremem. Müdürünüz ve orta yaşlı bir büyüğünüz olarak derim ki; uzaktan da olsa, şurada iz'lerin hakiki ur olduklarını bana gösterebilirsiniz. Yoo, kızarmayın canım; tamamını açın demiyorum. Yarı yarıya da olsa belli olur...»

«— Ahh, alçaklar. Nasıl da uydurmuşlar böyle bir şeyi...»

«— Güzelsiniz ve terbiyelisiniz. Sizi elde edemeyince yaparlar kızım, yaparlar. Ama, asıl ve önemli olan şey, ur'ların sizde olduğu ve bunların hakiki olduklarını her zaman ispatlayabileceğin değil mi? Haydi yavrum, daha bir yığın işle-rimiz var. Bitirelim şu işi...»

Genç kız kızgın, ama kararlı olarak kalktı ayağa. Gitti, kapıya sırtını dayadı, giysisinin düğmelerini çözdü, göğüslerinin yarısını ortaya çıkarttı.

«— Hımm...» dedi müdür bey. «Bu kadar uzaktan iyi seçilmiyor. Hani, etini ur diye görmüş olabilirim. En iyisi biraz daha rahat hareket etmen...»

Genç kız alındaki terleri sildi,

Avrupa'ya erkek elbisesi satıyoruz. — Gazeteler —

Binalarda, balkon
ve çıkma yapmak
yasak edildi.
— Gazeteler —

MUTLULUĞUN çeşitli tarifi vardır. Bir ankete verilen cevaplar, bunun kişinin yaşamına göre değiştiğini göstermiştir.

İşte örneği:

— Mutluluk nedir?

Bir yolcunun cevabı:

— Yaşamak!

Bir kazazede:

— Kazadan kurtulduktan sonra yaşamak.

Kazancakis ya da Hemingway'i okumamış bir barmen:

— Her gün, bir gün daha fazla yaşamak...

Bir piyanist:

— İyi anları uçarken yakalamak...

Bir başka piyanist:

— Sahip olduğu şansı idrak etmek.

Bir bayan doktor:

— Mutluluk, 40'ından önce başarıya ulaşmak, 40'ından sonra kendi hayatını yaşamak...

Bir doktor:

— Çalışmaktır.

Bir avukat:

— Aklına estigi an tatil yapmak... Gün doğarken denize girmek, ya da ilk yağın karın altında yürümek...

Bir psikolog:

— Anlaşılması son derece güç görünen bir kitaba benzeyen işi idare etmek.

Bir ev sahibi:

— Havadan gelen kazanç, sevilenlerin sağlığı ve huzurlu bir ülke...

Yirmiden fazla verilmiş bir cevap:

— Başkalarını mutlu kılmak...

Seksenini aşmış bir büyükanne:

— Onsekiz küçük torunumla birlikte yaşamak...

Bir kadın sanatçı:

— Hayatı, isteğe göre düzenleyebilmek... Elde edilen şeylerin değerini bilmek ve yaşamayı sevmek.

Bir kadın doktor:

— Sevdığının gözlerine bakmak...

Bir kadın sanayici:

— Beğenilen ya da beğenilmeyen bir manzara karşısında, sevdığının elini tutmak...

Bir aktrist:

— Bir erkeğe âşık olmak... Yâni üç ay kadar bulutlar arasında uçmak...

Bir ressam:

— Meyve tabağına vuran gün ışığı, sayfiyede bir öğle sonrası...

Bir rejisör:

— Sonbaharda, terkedilmiş plajları kaplayan yosun kokusu...

Bir gazeteci:

— Yabancı bir şehrin kaldırımında oturmak ve gelip geçen insanlara bakmak...

Bir seks yazarı:

— Sevişmeden sonra hissedilen yorgunluk...

Bir profesör:

— Mutluluk, bir kabiliyettir.

Bir avukat:

— Mutluluk, bir alışkanlıktır.

Bir mimar:

— Mutluluk, bir gösteriştir.

Bir gazeteci:

— O, sadece hayâlî bir şeydir.

Epictete:

— Mutluluk kazançta, kayıpta değil, sadece özgürlükte bulunur.

Alexandre Dumas Fils:

— Gerçek mutluluk, hiç kimsenin tanınamamış olduğudur.

Xavier de Maistre:

— Mutluluk, geçmişteki karışık anılardır.

A. de Musset:

— Mutluluk, anılarda kalan lezzettir.

J. Renard:

— Mutluluk, başkalarına konduğunu sandığımız devlet kuşudur.

Napoleon:

— Erkeğin mutluluğu olaylara bağlıdır, kadınınki aşka...

Chamfort:

— Mutluluğu içimizde bulmak güçtür; başka yerde bulmaksa imkânsız!

La Rochefoucaulde:

— Ne sanıldığı kadar mutlu, ne de mutsuzuzdur.

Jacques Deval:

— Mutluluğumuza yeten, çoğunlukla zevkimize yetmez.

Pindare:

— Mutluluk, güzel bir vaatten başka şey değildir.

Tourgeniev:

— Hiçbir şey, geç gelen mutluluk kadar cesaret kırıcı değildir.

Çeviren :

Süheylâ AYKUT

Yazısız

milim milim açılış yaptı. Müdür bey de nereden bulduysa, eline geçirdiği cetveli ölçerek konuştu:

«— Sol ayağınızı kırk santim, sağ ayağınızı yetmişüç santim ileriye atınız.»

Genç kız bu hesaba göre gideyim, dedi ve dört adım öne çıktı.

«— Güzel. Sağ ur'u yedi milim, sol ur'u dörtbuçuk milim serbest bırakınız...»

Genç kız, göğüslerinin hemen hemen tamamını açığa çıkartmıştı.

«— Görünüş muazzam...» dedi, müdür bey. «Yalnız, bir tek şüphe kaldı. O da bu ur'ların plâstik ve estetik maddelerden, aslına uygun gibi yapılarak yerlerine takılıp takılmadıklarını incelemek meselesi...»

«— O kadarı da çok değil mi müdür bey? Sıkılırım...»

«— Bir saniye, şöyle cetvelin ucuy-

la kontrol edeyim bâri. Bir saniye.»

Müdür bey kalktı yerinden, cetveli ur'lara dokundurdu ve tekrar gelip koltuğuna oturdu:

«— Yapılan ihbarın asılsız ve de uygunsuz olduğu anlaşıldı kızım...» dedi. «Aksine, öyle ender ur'lara sahip olduğumu gördüm ki, orta yaşlı bir büyüğün olarak sana olan sevgim ve saygım birden çok büyüdü. Gidebilirsin yavrum. Teşekkür ederim...»

Genç kızdan sonra, bu kez yine şefini çağırttı müdür bey:

«— Yahu...» dedi. «Siz ne ters adamlarsınız. Önemli bir rapor için okkalı bir söz bulun dedik, tutun cihanefruzi dedin. Rapora yerleştirmeye çalıştık, ne görelim?»

«— Ne gördünüz müdür bey?»

«— Kelimeyi ters okumuşsun. Düzelttik ve doğrusu olan izurfenahiç olarak kullandık. Yaz bunu defterine. Evet. O iş öyle. Yarın ikinci okkayı denemek istiyorum. Şurada yazılı ya, iyice sökemedim harfleri. Şöyle tane tane yazıver bakayım.»

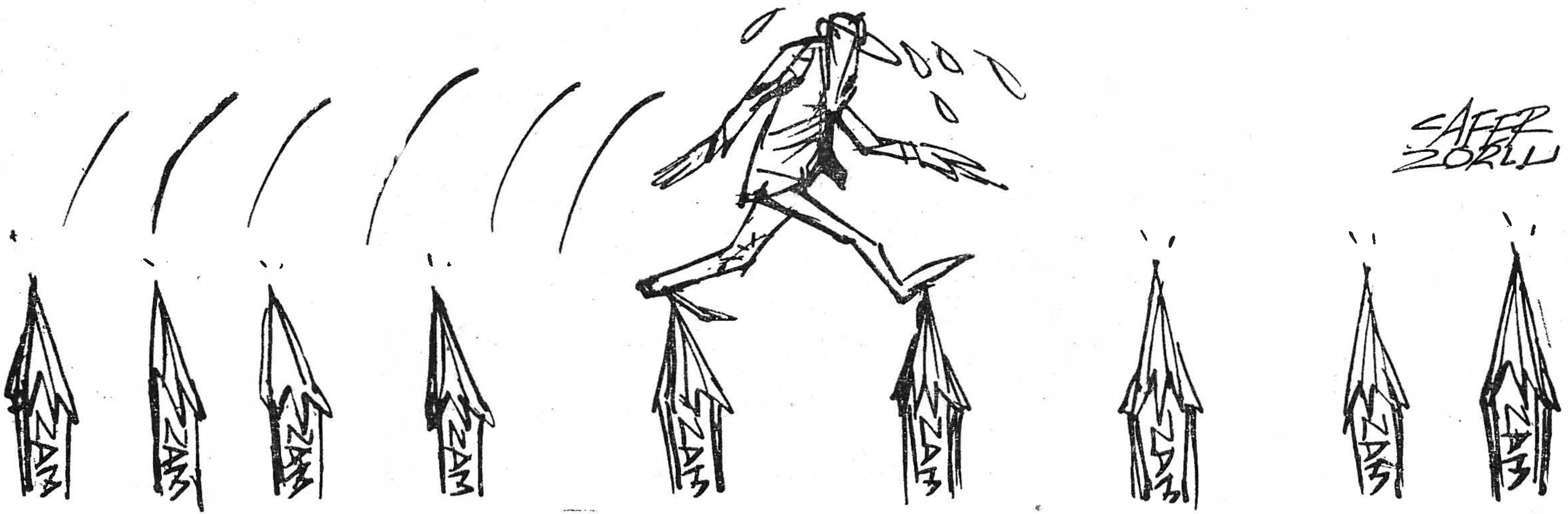
«— Yazdım müdür bey. Hubbi fısıka ve kazfi sıddıka eden... Anlamı da, günah işleyen, dünyayı dünyaya görenlerin daima karşısında ve tepesinde olmak diye biliyorum.»

«— İyi biliyorsun ya, yine eksik. Asıl anlamı şu: Şirketimiz; dünyadaki ur izlerinin hiç de fena olmadığı anlamış ve bunun günahını sineye çekerek karşısında ve tepesinde bulunmaya karar vermiştir. Anladın mı?»

«— Anladım efem.»

«— Gidebilirsiniz. Yeni bayana söyle, yarın sabah erkenden yanıma gelsin. Şu ikinci okka'yı raporda uygun bir yere sıkıştıralım...»

Nurettin TÜRKER

YAYA GEÇİDİ!

Ârif onbaşı saydı:

— Üç, dedi.

— Tamaaam, üç yıldız işareti bu işde... Şimdi, birinci büyük yıldızın yanında bi U işareti var... Bu demek ki, büyük ağacın yanına varan, ordan geriye dönecek, ikinci ağaç hizasına... Dört veya beş adım... Tamam efendi... Ulan demek biz o zaman yanlış gazmışık be, plânda aldatmaca varmış... Vallaha ne diyorum biliyon mu, hep böyle define-lerde aldatmaca olur... Ya, gördün mü, şimdi çıkdı ortaya. Bizim ilkin gazdığımız mezer deel, yalancı mezermiş. Esas mezer, şu ağaçnan, şu ağacın arasında, burdan onbeş ayak, ordan dört veya beş ayak... Nah işde, gazılacak yer şu ayamin altı... Biz şurayı gazmışdık... Gaz efendi, ne gemik çıkar ne de bişey, gaz efendi gaz, ne gafa çıkar, ne de bişey... Lan bu herif yoksa gemiksiz miydi? Tabii bi şey çıkmadı. Biz de sabaha gadar boşuna uğraşmış olduk... Goy bakim şimdi şuraya büyük bi daş...

Ârif onbaşı, sevincinden o denli büyük bir taş yüklendi ki getirmek için, beli çıt etti... Oturdu oracığa. Kel Hayri:

— N'oldu lan? diye bağırdı.

— Belim incindi.

— Hay ocağın batmaya. Bre herif ben sana daş dediysen, değirmen daşı demedim ya...

Yanına vardı Ârif onbaşının:

— Kalk hele kalk... Bi yerine bişe oldu mu?

— Olmadı olmadı, azıcık incindi...

— Nah oğlum, şu gadar bi daş goysan yeterdi...

Ârif onbaşı, işaret edilen yere küçükçük bir taş koydu. Ama belini tutuyordu hâlâ...

— Şimdi, dedi Kel Hayri, işaret tamam, isdersen gidek şelâleye, orda oturruk...

— Eyi, dedi Ârif onbaşı.

Sızlayan beliyle çuvalı tekrar yük-lendi Ârif onbaşı, şelâlenin başına geldiler. Karşıdaki kayaların üstüne atlayarak geçtiler. Sırtlarını kayaya dayayarak oturdular.

Key Hayri:

— Gardaş, dedi, inşallah gece çıkarırsak, şuradan yolu düttük mu, esgi yoldan gara yoluna. Sona beklerik bi gamyon, attık mı gendimizi gamyonun üstüne kimse şüpelemeden ver elini ev...

Seviniyordu Ârif onbaşı... İçi içi ne sığmıyordu... Gerçi, Kel Hayri'nin karısıyla yatmıştı, Kel Hayri'nin yatağını paylaşmış, onu boynuzlu durumuna sokmuştu ama, yine de için için bir saygı duyuyordu Kel Hayri'ye karşı. Nasıl da, bir iki saat içinde hemen definenin yerini bulup çıkarmıştı ortaya? Elbette Kel Hayri'nin hakkıydı, kendi bir alırsa, Hayri'ye iki verecekti. Kabul etmezse, zorlayacaktı. Hem, plâna göre tam üç küp altın vardı bu mezarın içinde. Birinci küple, ikinci küpün arasında bir de ufacık çömlek vardı. Bu çömleğin içinde de paha biçilmez süs eşyaları vardı. Zaten, bir o çömleği kapıp gitseler yeterdi kendilerine... İlk günü, bir küp altın ve o çömlek. İkinci gün, ikinci küp, üçüncü gün de üçüncü küp...

Tamamdı artık, yarın sabah ocak-cının karşısına dikilir, rahat rahat: «Ulan galoriferci olmak isden mi?» diye konuşabilirdi. Oğluna bir dük-kân açabilirdi. Kızına istediği kadar para verebilirdi...

— Ya çıkmazsa Hayri ağa? dedi.

— Canın sağolsun efendi. Başga bi plân, başga bi yer... Yeter ki biz ölmüye.

— Senin için ne diyor?

— Benim içim çıkacak diyor. Bu-rayı çok gazdılar amma, hep yanlış gazmışlar, en doğrusu bizimki...

— Bi çıkarsa Hayri ağa...

— Yaşşadık...

Yine hayale daldılar ikisi de... Hattâ, hemen biraz ötelerindeki ka-

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

yaların üstüne genç bir çiftin gelip oturduğunu farketmediler bile. Çift, sünger minderlerini yere koymuş, onun üzerinde oturuyorlardı. Erkek, kadının kulağına bir şeyler söylüyor, kadın da kahrkahrı basıyordu. Çok tiz bir kahrkahrı vardı kadının. Hava oldukça ısındığı için, kadın ince bir elbise geçirmişti üzerine. Ara sıra, rüzgârın etkisiyle e-teği açılıyor, ama ne erkek, ne de kadın aldırıyorlardı.

— Zenginler ha, dedi Kel Hayri.

— Heye, dedi Ârif onbaşı. Amma bizde yarın onlar gibi olacağız.

— Alın mı böyle bi dene sen de?

— Yoo, n'apacam? Ben hizmetçi alacam.

— Eve?...

— Eve ya...

— Böylesinden al... Yaşı onsekiz olsun. Çok esaslı yemek bişirirler. Adamı da bişirirler...

Kadının tekrar kahrkahrı duyuldu. Kel Hayri:

— Gıdıklanmadan gülüyor, dedi.

— He, dedi Ârif onbaşı.

Garson, biraz sonra onlara iki çay getirdi. Kel Hayri:

— Biz de içek mi? dedi.

— İçek, dedi Ârif onbaşı.

Kel Hayri, garsona çayları söyledi.

Ârif onbaşı güneşe bakıyordu. Güneşin, bir an önce batmasını istiyor, bir an önce kazma işine başlamak istiyordu.

— Amma da uzadı günler ha, dedi.

— Heye... Uzar, gısalır, sona gene uzar, gene gısalır.

Garson çayları getirdi. Çayı Kel Hayri'ye uzatırken:

— Çuvalda ne var? diye sordu.

Hayri:

— At eti, dedi şaka olsun diye.

— N'apacaksınız at etini?

— Meraklıyık, yiyeciye...

— Âfiyet olsun.

— Sağol...

— Sen de sağol...

Garson yürüdü gitti...

Çiftlerden kadın, biraz sonra yanlarındaki sepetten bir sofrâ örtüsü çıkardı yaydı taşın üzerine. Sonra, sepetin içinden konserveler çıkardı. Erkek, konservelerin kapaklarını açtı. İkisi de bira koydular önlerine. Erkekle kadın, bira şişelerini tokuştururlarken, Kel Hayri de ispirto şişesini çıkardı, ağzına götürdü. Suratını buruşturarak:

— Eyi amma, biz ne yiyeciye?

Ârif onbaşının aklının ucuna gelmiyordu yemek içmek:

— Bilmem ki, dedi.

— İdersen şurda yakın bi bak-kal falan varsa, zeytin ekme al gel!

Ârif onbaşı, ayağa kalktı, taşları atladi, ağaçlarla kaplı yola çıktı. İlerde bir bakkal buldu. Ekme taş gibi sertti ama, aldı. Biraz da zeytin aldı yanına. Geldiğinde Kel Hayri uyuyordu. Onu uyandırdı. Zeytin ekmeği ortaya koydular, karınlarını doyurdular. Kel Hayri, yemekten sonra tekrar uykuya daldı, Ârif onbaşı da boyuna hayâller kurdu durdu...

Ancak güneş battıktan sonra çık-tilar oradan... Ârif onbaşıya kalsa,

hemen kazma işine başlamak istiyordu ama, Kel Hayri:

— Olmaz, dedi, eyice gece olsun ondan sona. Gören görmeyen ne der sona? Hadi şöyle gidek, bi gawe bulup oturak...

Epeyce yürüdüler bir kahve bulmak için. İlerde, eski bir kahve buldular. Kahvenin önünde insanlar oturuyorlardı. Onlara merhaba dediler ve içeriye oturdular.

Kel Hayri:

— Çay içek, dedi.

Sonra, cebinden öğleden kalan ekme parçasını çıkardı. Ortadan ikiye böldü:

— Yarısı senin, yarısı benim, dedi.

Garson:

— Ne iş yaparsınız siz? dedi.

— Ameleyik, dedi Kel Hayri.

— Bu yaşda sen de mi amelelik yapıyon?

— Heye...

— Allah acısın...

Çayları yudumlamaya başladılar. Kuru ekme, çayla pasta gibi gidiyordu. Kel Hayri:

— Şöyle burda oturruk bi eyice, el ayak çekildikten sona, yallah oraya.

— Vallaha bişe deyim mi sana Hayri ağa, duramıyom ben artık...

— Haklısın oğlum, anma accık daha sabret. İlden mi altınlarını başgasına gapdırmak?

— Heç isder miyim?

— Ölese rahatına bak!

Kel Hayri, şişenin içindeki ispirtosunu yavaş yavaş tüketmişti. Ârif onbaşının tek endişesi, Kel Hayri'nin sızıp kalmasıydı. Ama vakit geçtikçe Kel Hayri ayıldı. Gece, onbirde kahve kapanırken, Kel Hayri artık iyice ayılmıştı. Onbaşı, çuvalı sırtladı. Yürümeye başladılar. İkisi de konuşmuyorlardı. Ârif onbaşı hep hesaplar yapıyordu. O denli inanmıştı altınların çıkacağına.

Gündüzden koydukları taşın yanına geldiler. Kel Hayri, kazmayı kap-tı, yedi kardeş yıldızına döndü:

— Sen bilin artık, göster gardaş-lığını, dedi ve ilk kazmayı vurdu toprağa.

Zaten ondan başka kazma sallamadı. Bıraktı, işi Ârif onbaşı aldı üzerine. Ârif onbaşı, cezbeye tutulmuş dervişler gibi kazmayı bir kaldırıyor, bir indiriyor, soluk bile almıyordu. O denli nefese ihtiyacı olduğu halde, nefes bile almıyor, her defasında daha hızlı saplıyordu kazmayı sert toprağa.

Kel Hayri, eski yolun kıyısına geçmiş bekçilik yapıyordu. Şayet ilerden biri gelecek olursa, öksürecek, Ârif onbaşı da kazmayı olduğu yerde bırakarak, biraz ilerdeki fundalıkların arasına saklanacaktı. Kel Hayri, bekçiliğin yanı sıra, işin mühendisliğini de üzerine almış, arada bir çukurun başına gelerek:

— Kazmayı şu tarafa vur, şu tarafı biraz daha oy! diyerek emirler veriyordu.

Kocaman bir çukur açılmıştı iki ağacın arasında, ama daha ne mezar vardı, ne üç küp altın, ne de bir çömlek dolusu ziynet eşyası. Ârif onbaşının kolları yavaş yavaş yorulmaya, kazma daha yavaş inip kalkmaya başladı. Gerçi hiç yorulmazdı ama, şöyle ufacık bir altın parçası, şöyle ufacık bir boncuk çık-saydı. Kel Hayri gelip gidip:

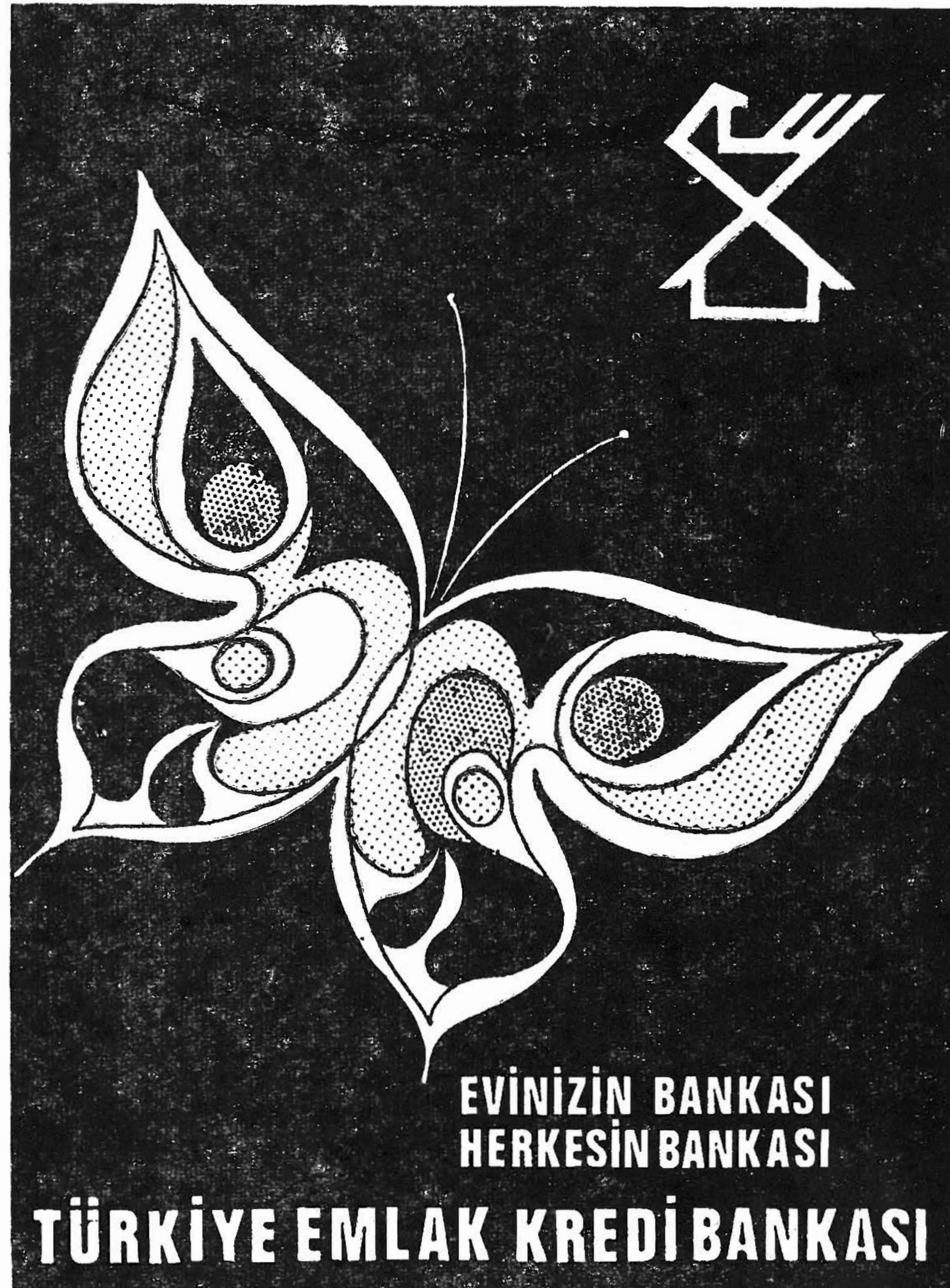
— Gaz gaz, gâvur milleti mezerini derin gazar, diyordu.

Seslenmiyordu Ârif onbaşı. Kazıyordu. Ama isteksiz isteksiz, bitik bitik kazıyordu. Toprak gittikçe yumuşamaya başlamıştı. Ama Kel Hayri, boyuna gelip gelip:

— Gaz gaz! diyordu.

Artık öyle bir duruma geldi ki, Ârif onbaşı bile anladı, burada mezar falan olmadığını. Kazmayı çukurun içinde bırakarak dışarıya çıktı. Bir sigara yaktı. Kel Hayri karşidan fısıltıyla sordu:

(Devamı var)

EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60206 - A - 20397 — 111)

AKBABA LOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının
beşincisini bu sayımızda sunu-
yoruz.

«AKBABA LOTO» yarışmasına
katılmakla hem gülecek, hem
eğlenecek hem de

5000 Lira

kazanabileceksiniz.

«AKBABA LOTO» yarışması-
nın konusu şudur: Her sayıda
1'den 6'ya kadar sayılarla göste-
rilen 6 karikatür ve ayrıca harf-
lerle gösterilen diğer 6 karika-
tür yayınlanacaktır. 1'den 6'ya
kadar sayılarla gösterilen her
bir karikatürün, harflerle göste-
rilen bir karikatürle ilgisi ola-
caktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı
AKBABA LOTO kuponundaki
içi boş karelerde de bulunacak;
ancak bu karelerin içine uygun
harfleri karikatürlere bakarak
siz bulup dolduracaksınız. Böy-
lece karelerin içine sırayla dol-
durduğunuz harfler kelimenin
çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yaz-
dıktan sonra kuponu keserek,
bir liralık posta puluyla beraber
bir zarfa koyup,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL
adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek
ve her hafta değişik konuda ka-
rikatürlerle bir de AKBABA LO-
TO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LO-
TO kuponunu doldurup yarış-
maya katılabilecekleri gibi daha
fazla kuponla da katılabilirler.
Fazla AKBABA LOTO kuponu
oynayanlar fazla kur'a hakkı el-
de edeceklerdir.

Her doğru doldurulan kupo-
nun karşılığı 25 liradır. Böylece
yarışmaya katılan okurlarımızın
25 liradan 5000 liraya kadar ka-
zanma şansları olacaktır. Onüç
kuponu da doğru dolduran oku-
kumuz 5000, oniki kuponu doğ-
ru dolduran 1000, onbir kuponu
doğru dolduran 500 liralara ka-
zanacaktır. Ayrıca 10, 9, 8, 7, 6,
5, 4, 3, 2, 1 AKBABA LOTO ku-
ponlarını doğru dolduranlar a-
rasında kur'a çekilecek ve okur-
larımız 250, 225, 200, 175, 150,
125, 100, 75, 50, 25 liralara ka-
zanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar
dileriz.

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No: 8-10, Daire: 3, İstanbul

Telefon: 22 18 11

DİKKAT!

Mecmuamızın eski sayılarını is-
teyen okuyucularımızın, beher
sayı için 125 Krş. luk posta pulu
göndermelerini kâfidir.

Milletler Gülüyor

Elbet güler

Bir zamanlar Britanya ordu-
sunda suç işleyen askerlere kır-
baç cezası verilirdi.

Günlerden bir gün, erlerden
biri geleneksel cezaya çarptırıl-
mıştı.

Dokuz uçlu kırbaç sırtına in-
dikçe er kahkahadan kırılıyor, er
güldükçe çavuş daha hızlı vuru-
yordu.

Bu ceza sahnesini izlemekte o-
lan teğnen dayanamayıp sordu:

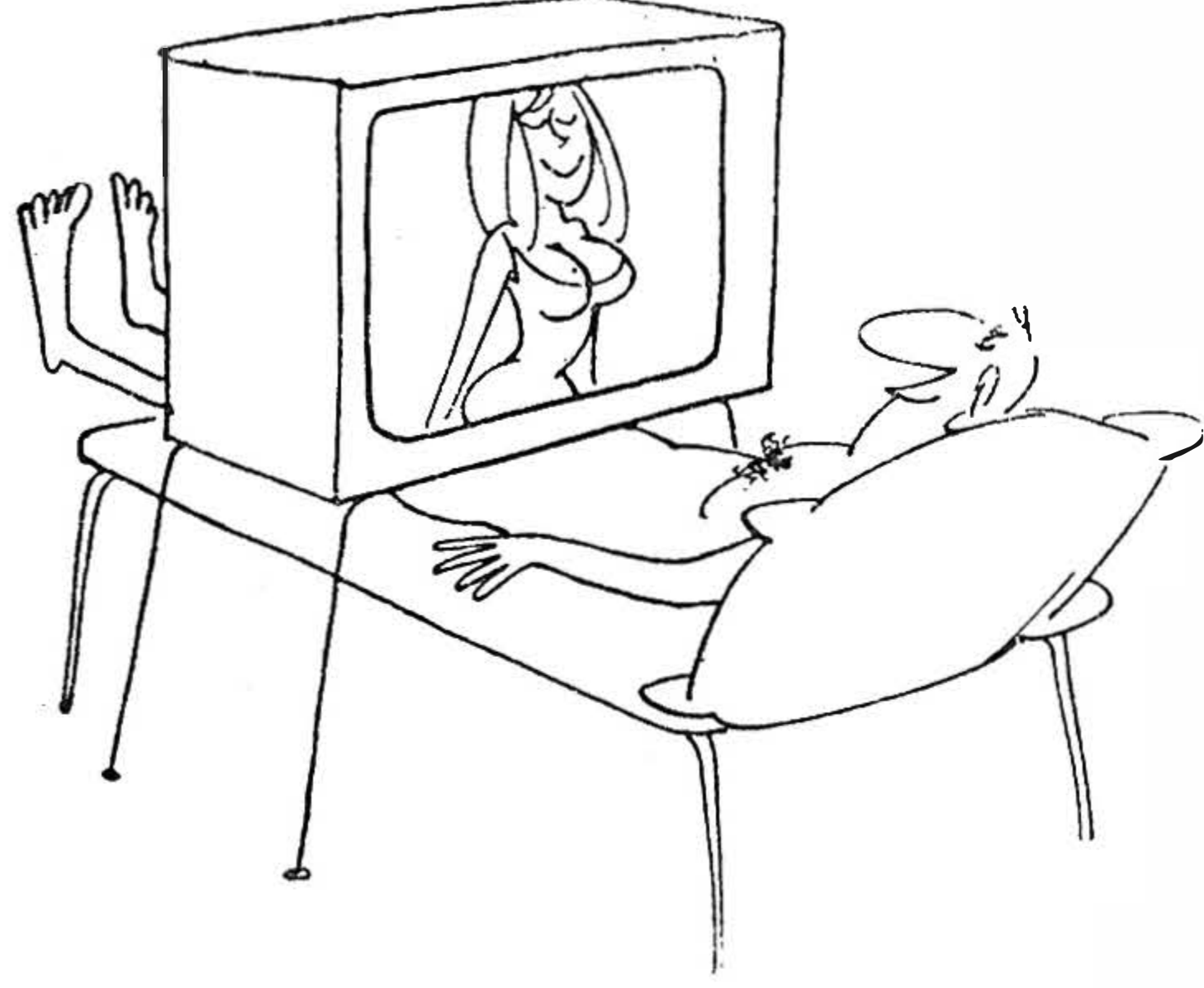
— Kırbaçlanmayı çok mu ko-
mik buluyorsun?

Gülmekten gözleri yaşaran as-
ker:

— Yok, dedi.

— Peki, neden gülüyorsun öy-
leyse?

— Suçu işleyenle, dayak yiye-
nin aynı asker olmayışına...

YAZISIZ

Lokantada...

Bir güzel karnını doyurduktan sonra kahvesini de içen adam,
garsonu çağırarak:

— Üzgünüm ama, yediğim içtiğim şeylerin parasını ödeyemi-
yeceğim, dedi. Zira meteliğim yok!

Şaşırdı garson:

— O halde bir dakika bekleyin, gidip patronu çağırayım!

Adam sâkin:

— Yok canım, dedi, zahmet etmeyin. Benim borcumu patro-
nunuzun ödeyeceğini hiç sanmam!

Yaaa!..

Bir hışımla dükkâna giren
müşteri, İskoçyalı eczacıya:

— Bir hatânız yüzünden demir
gibi adam gitti! diye bağırdı. As-
pirin istedim, striknin vermişsi-
niz.

— Neyse ki size bir şey olma-
mış, diyerek faturaya sarıldı İs-
koçyalı eczacı. Striknin, aspirin-
den yedi şilin daha pahalı ol-
duğuna göre, bağıra bağıra gi-
derdi bizim para!

Neydi o günler!

Emekli bir İngiliz albayı, to-
runlarına eski savaş anılarını an-
latıyordu:

— Ne cephanemiz, ne yiyece-
ğimiz, ne de viskimiz kalmıştı.
Harareten boğazlarımız kuru.
muştı!

Torunlardan biri sordu:

— Su yok muydu?

— Vardı, diye devam etti de-
de. Ama temizlikle uğraşacak za-
man değildi.

— Giyinebilirsiniz artık... Dok-
tor bey sizi gördü!..

YAZISIZ

Önce hangisi?

Fazla kaçırıldığı bir içki parti-
si sonunda hastalanan tenoru
muayene eden doktor:

— Dururunuz hiç iyi değil,
dedi. Şarabı, kadını ve şarkıyı
bırakacaksınız!

Üzüntüyle sordu tenor:

— Üçünü birden mi?...

— Teker teker bıraksanız da o-
lur.

— Öyleyse, önce şarkıyı bırakı-
yorum!

Mahkemede

Yargıç, sanığa sordu:

— Tanıklar, olay gecesi çok
sarhoş olduğunuzu söylediler.
Bir sokak fenerine tırmandığınız
doğru mu?...

— Evet efendim, diye cevap
verdi sanık. Tırmandım. Ama
sarhoşluktan değil, arkamdan
bir kuduz köpek kovalıyordu
da!...

Korkutan bakışlar

Madam, yeni tuttuğu hizmetçi-
ye:

— Öğrendiğime öre, buraya
gelmeden önce bir köre hizmet
ediyormuşsunuz, dedi. Onu ne-
den terkettiniz?

Hizmetçi cevap verdi:

— İnsana çok dik bakıyordu
da!...

Sınav

Uzun zamandan beri tedavi gören Dupont'un akıllandığına
hükmeden hastane başhekim:

— İyileştüğınızı görüyorum, diyerek teste başladı. Şimdi far-
zedin saat gecenin ikisi. Bulunduğu kaldırımdan, karşı kaldırıma
geçmekte olan bir yayanın, hızla giden bir otomobilin altında kal-
dığını gördünüz. Olay yerine toplananlar, kazazedinin parçalan-
mış uzuvlarını topladılar. Kimi kolunu, kimi bacağı, kimi başı-
nı aldı, bir eczaneye götürdü. Eczacı bütün parçaları birbirine
ekleyerek, adamı eski haline getirdi ve on dakika sonra adam
eczaneden çıktı, gitti. Ne dersiniz?

Gözlerini iri iri açan akıl hastası:

— Böyle bir şeyin olmasına imkân yok! diye bağırdı.

Çıkış kâğıdını memnunlukla imzalayan doktor, akıllılık bel-
gesini Dupont'un eline tutuştururken:

— Aferin, dedi. Böyle bir şeyin olması mümkün değil ya, ne-
den acaba?

— Gecenin saat ikisinde açık eczaneyi millet nereden bulacak?

ÇOK DEĞİL!..

Bir kaç sene önce idi. İzmir'in Kemeraltı cadde-sinde dolaşıyordum. Dük-kânlardan birisinin önün-den geçerken 13-14 yaşla-rında, üstü başı kir için-de fakat cin gibi bir kalay-cı çırağının o zamanlar yeni moda olmaya başla-yan «Senede Bir Gün» şar-kısını biraz değiştirerek okuduğunu duydum:

— Yeter ki gel bana se-nede üçyüzaltmış gün!..

Yan dükkanlardan biri-nin kapısında duran bir adam yarı şaka yarı cid-di itiraz etti:

— Yanlış söylüyorsun oğlum, bir kere sene üç-yüz altmış gün değil ki, üçyüz altmışbeş gündür!..

Oğlan çok bilmiş bir ta-vırla bakıp gözünün biri-ni kırparak cevap verdi:

— Biliyorum ustacığım, ama beş gün de dinlene-ceğiz değil mi ya, çok gör-me!..

Ertan TEZER
1435 Sok. No: 3, D. 4
Alsancak/İZMİR

ARMUT

Köy eşrafı odada top-lanmış sohbet ediyorlar-dı.

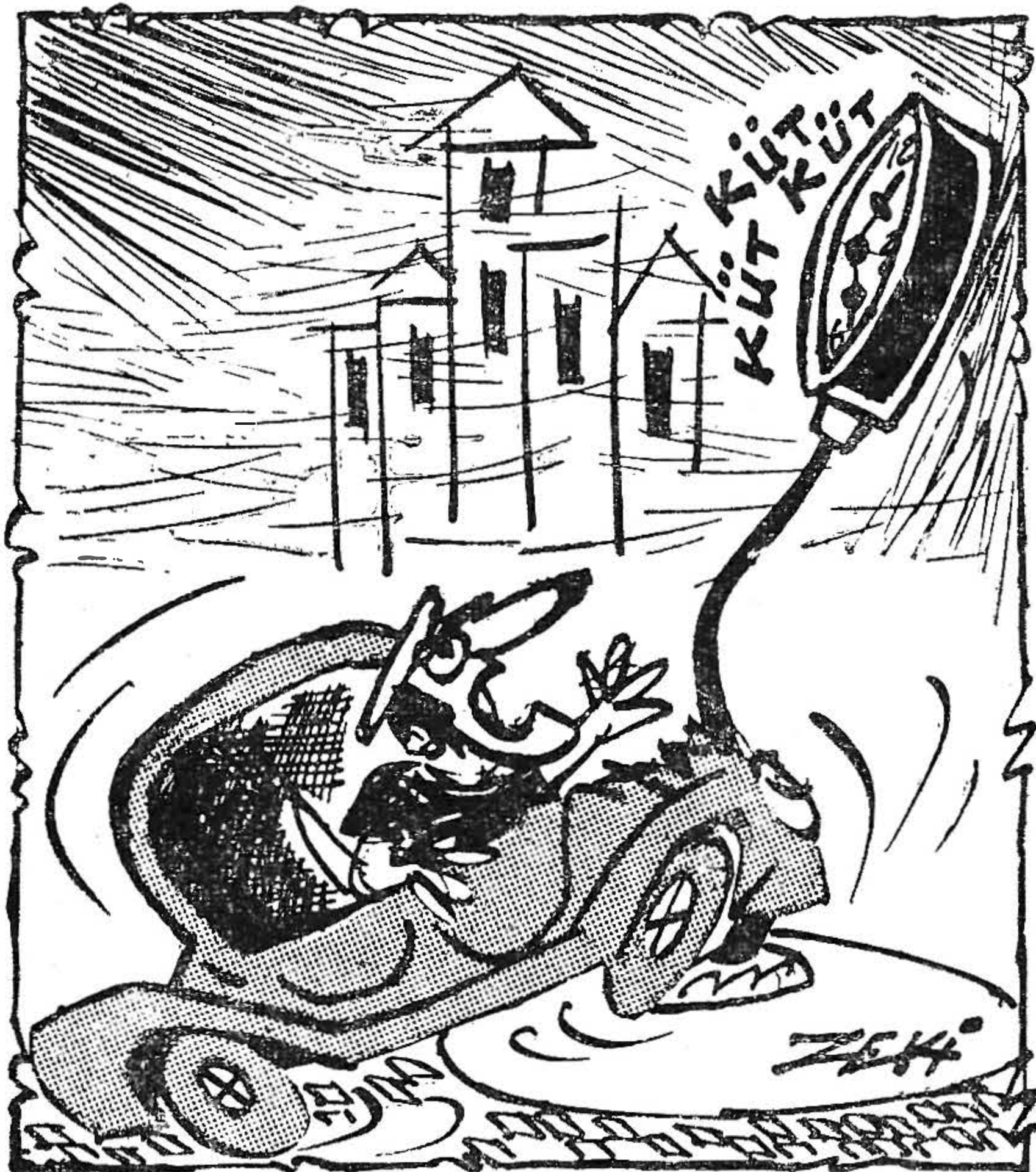
Durmuş Ahmet köşede yarı uyanık esniyordu. Bu hali, Koca İbrahim'in gö-zünden kaçmamıştı:

— Geçen gün Ahmet a-ğanın esnerken ağzına bir kalbur arınut attım, hiç duymadı, dedi.

Uykulu gözlerini faltaşı gibi açan Durmuş Ahmet:

— Nerede bir kalbur, beş on'cuk şeydi, diye ba-gırdı.

Duran BULUT
Cum. Mah. Sanayi Cad.
BANAZ

— Vallahi ben de korktun!.. Bak, benim de kalbim küt küt atıyor!..

TESADÜF

Küçük bir kasabada, adamın biri her gün saati öğrenmek için postaneye telefon edermiş. Günün birinde telefoncu kız bunun sebebini sorar. O da:

— Saat tam onikide fabrikanın düdüğü çal-mam gerek de ondan, diye cevap vermiş.

Telefoncu kız kahkahalarını zor tutarak:

— Tesadüfe bakın, demiş, ben de dairemizin saatini fabrikanın düdüğüne göre ayarlıyorum.

Zerrin APAYDIN

Mestanzade Mah. 378 Sokak No. 36 ADANA

İSİM

Bir gün adamın biri komşusunu ziyarete gitmiş. Lâf arasında:

— Kaç çocuğunuz var? diye sormuş.

Komşusu:

— Altı, demiş. İsimleri de: Fuat, Ferhat, Vedat, Sedat, Melâhat, Sabahat...

— Peki, bir çocuğunuz daha olursa adını ne ko-yacaksınız?..

Komşusu hemen cevap vermiş:

— İmdaaat!..

Zerrin APAYDIN

Mestanzade Mah. 378 Sokak No. 36 ADANA

BOYLESİ DE OLUYOR

Edebiyat hocamız def-terlere bakıyordu. Arkada-sımız Hakkı'nın defterini göstererek sordu:

— Oğlum bu ne böyle?

Defterde yazı yoktu, yal-nız kitaptan kesilip yapış-tırılmış parçalar vardı.

— Kesip yapıştırdım ho-cam.

— Olur mu oğlum, ya-zıyla niye yazmadın?

Hakkı cevap verdi:

— Yazımı okuyamıyo-rum hocam...

Turgay KARAGÖZOĞLU
Arakiyeci Hacımehmet M. Miroğlu Sk. No. 90 Kara-deniz Ap. D. 2

Üsküdar/İST.

ZEYTİNYAĞI VE BENZİN

20 - 25 sene evveline ka-dar Elâzığ'da bilhassa köy-lerde sadeyağ bol miktar-da olduğundan zeytinyağı veya çiçek yağı kullanıl-mazdı. Ancak evlerde ilâç mahiyetinde az bir mik-tarda bulundurulurdu.

Benim gri kumaş bir pantolonum vardı, bir kaç yerinden lekелendiği için beyaz benzin bulamadı-ğımdan, yarım şişe kadar sarı benzin alarak panta-lonumun temizlenmesi i-çin anneme verdim.

Bir gün sonra pantalo-numu sorduğumda, annem pantolonumu sildiğini ve lekeler kayboldu ise de si-

linen yerlerin biraz koyu-laştığını ve kuruması için güneşe astığını söyledi.

Gidip pantolona baktı-ğımda tamamen yağ içeri-sinde olduğunu gördüm. Anneme, pantolonu ne ile sildiğini sordum.

— Getirdiğin benzinle, dedi.

Bir de baktım ki benzin şişesi yerinde duruyor. (Renkleri birbirine benze-diği için) zeytinyağı ile sil-memiş mi!..

M. Sait KIRBAĞ
E.K.İ.

Bartın/AMASRA

BOZUK SAAT

Memur iki arkadaştlar. Yenimahalle'de oturu-yorlardı. Ulus'a geldiklerinde birincisi, meydandaki saate bakarak:

— Ne dakik adamız biz... diye öğündü. Her Al-lahın sabahı buraya geldiğimizde, saat kılı kılına dokuza beş var oluyor...

İkincisi itiraz etti:

— Esasında bizim buraya aynı anda geldiğimizi gören saat, kendini bize göre ayarlıyor.

Anadolu Bankası Müdür Raşit TUZCU
Topraklık/ANKARA

NİÇİN GÖRMÜYORMUŞ?

Arkadaş, gözleri iyi görmediğinden gözlük almak için, hastanenin göz doktoruna gitmişti. Sırası ge-lince içeri girdi. Doktor sırayla numaralı camları gözüne takıyor, ve:

— Nasıl, şimdi iyi görüyor musun? diye soru-yordu.

Arkadaş her seferinde görmediğini söylüyordu. Bir müddet sonra doktor, takılan bütün cam-lara rağmen arkadaşın görmemesine şaşarak:

— Nasıl görmüyorsun anlamıyorum, deyince.

Arkadaş dayanamadı ve:

— Doktor bey, önümden çekilmiyorsunuz ki ya-zıları görebileyim!... dedi.

Erdoğan GÜRMAN
Fındıkzade Molla Gürani Cad. Emin Ali Yaşin Sokak No. 13, Kat: 1
İSTANBUL

TURKİSH

Akşamın geç saatlerin-de, Washington, D.C.'de bir adam yalnız adımlar-la vitrinlere bakarak ağır ağır oteline dönmekteydi. Uzunca boylu, görünüşün-den orta halli olduğu an-laşılan, eli bastonlu bir a-dam yanına yaklaştı. Ka-lın bastonuyla sağ ayak-kabısının burun kısmına tok tok vurarak konuştu. Sakattı ve para istiyordu. Adam «yok» anlamına ba-şını iki tarafa salladı. Bas-tonlu: «I see, you don't speak English» dedikten sonra sorularını sıraladı:

«— Parlez-vous França-is?»

Adam başını salladı.

«— Sprechen sie De-utsch?»

Adam başını salladı.

«— Parlate Italiano?»

Adam başını salladı.

«— Nihongo wo hana-shimasu ka?»

Adam başını salladı.

«— Habla usted Espa-nol?»

Adam başını salladı.

Bastonlunun sabrı tü-kenmişti... Yeniden İngi-lizceye döndü:

«— All right; tell me now, what language do you speak?» diye sordu.

(Pekalâ, öyleyse hangi dili biliyorsunuz?)

Bizimkinin cevabı kısa oldu:

«— Turkish...»

Bu kez bastonlu, başını iki yana salladı ve hışım-la uzaklaştı.

C. CEM
İngilizce öğretmeni
35. Sokak, 45/3 Bahçeliev-ler.
ANKARA

belirli Reflektörler

DUNYANIN en tecrübeli reflektatörlerinden Nazmi Tik ile geçenlerde Çınarcık'ta karşılaştık... O da benim gibi kalacak motel bulamamış, çaresiz aynı otele kalıyordu... Kahvaltı ederken sigaralarımızı tellendirdik ve konuştuk. Önce kaplumbağa avından, sonra Etna yanardağındaki antropolojik durumlardan, daha sonra vişne reçelinin yapılmasından... Dikkat ederseniz Nazmi bir türlü refleks konusunda lâfa girmiyordu... Artık dayanamadım ve samimi arkadaşımın gırtlığına sarılarak:

«— Nazmi, şu belirli reflekslerden ya şimdi bahsedersin, yahutta kahvaltının hesabını verir gidersin» dedim.

Nazmi tanınmış cimrilere olduğundan ceketinin yırtılmasından korktu ve:

«— Peki, dedi... Yakamı bırak... Onbeş senelik cekettir...»

Sonra belirli refleksleri anlattı... Şaşıtmış... Meğer biz insanlar belirli birkaç refleksin kurbanıymışız. Yazıklar olsun bize yahu!...

DEVİRME — YIKMA — YAKMA — YIRTMA REFLEKSİ

Bu refleks omorit guddesinin lenfa bezleriyle karışmasından meydana gelir... Her yüz insandan doksanında vardır... Bu refleks insana devirme, yıkma, yakma, yırtma hissi verir... Testiyi deviren, duvarı yıkan, kibriti yakan, kâğıdı yırtan her insan bu refleksle hareket eder. Bunları kendisi yaptığı sanırsa da aslında refleksin tesiri altındadır... Bir topluluğu lenfa bezine dokunulursa; yırtarken vazgeçer yırtmaz, yakarken yakmayacağı tutup yaktığını söndürür... Yıkarken birden ters yüzü dönüp yıktığı yeri yapmaya kalkar... Bu refleks adama çok âni geldiğinde öyle birinin önünde durmak tehlikelidir...

KAÇMA REFLEKSİ

Bu refleks de insana kaçma hissi verir... Meselâ polisten kaçan hırsız, mektepten kaçan öğrenci, oyundan kaçan oyuncu, ayaktan kaçan çorap, oltadan kaçan balık, kediden kaçan fare.. hep bu refleksin tesirindedir... Bu gibileri âni yakalayıp ağzına bir miktar lizol damlatıldığında kaçmaktan vazgeçip kovalamaya başlarlar... Tutmadan da bırakmazlar...

YATMA REFLEKSİ

Bu da önemli reflekslerden olup bize Güney Amerika'dan sopkilüs optimüs isimli bir mikropla girmiştir... Bu refleks mikrobiktir... Uyku getirir ve geçicidir. Fakat ispatı zordur... Bu refleks bekçiler, yorgancılar, yeni gelinler, fazla şişmanlar tutulurlar... Yatma refleksinin ikinci türü cinsidir... Bu refleks bütün insanlarda vardır... Bu, aksine uyutmaz, uyku kaçırmaz... Bir ismi de seksüalite hümanis olan bu refleks yüzünden milyonlarca insan birbirleriyle yatmaktadır... Yatma refleksinin tersi kalkma refleksidir. Her yatma refleksinin sonunda kalkma refleksidir... Bu refleks daha tehlikesizdir... Kalkan biri biraz sonra tekrar yatacağından bu refleks çok kısa sürer...

YAPMA REFLEKSİ

Lâtincesi Fatimüs Colinus olan bu refleks dünyayı idare eden biricik reflekstir... Şimdiye kadar bütün yapılanlar ve yapılacaklar bu refleksin tesiriyle olmaktadır... Bu refleksden yoksun olan kimseler bir şey yapamazlar... Fakat yapma refleksini maalessen herkesin her şeyi yapmasına da sebep olmakta, bu yüzden yapılanlar insanların başına türlü işler açmaktadır. Kime yapma desen de boşvermekte ve yapacağını yapmaktadır... «Kim ne yaparsa kendine yapar» lâfı da bu refleksin aldatıcı bir oyunudur... Ne yapmak istediğini bilmeden yapanlar bu refleksin esiri olmakta, sonradan saçını başını yolarak: «Ah, ben ne yaptım, bu da yapılır mıydı?» diye dövünmektedirler... Bu refleks zaten yapmaya kadar devam eder... Yapar yapmaz da biter... Fakat yapma refleksini yüzünden şimdiye kadar çok şeyler de yapılmıştır... Kimin ne yaptığını saysak bitmez... Herkes ne yaptıysa bilir...

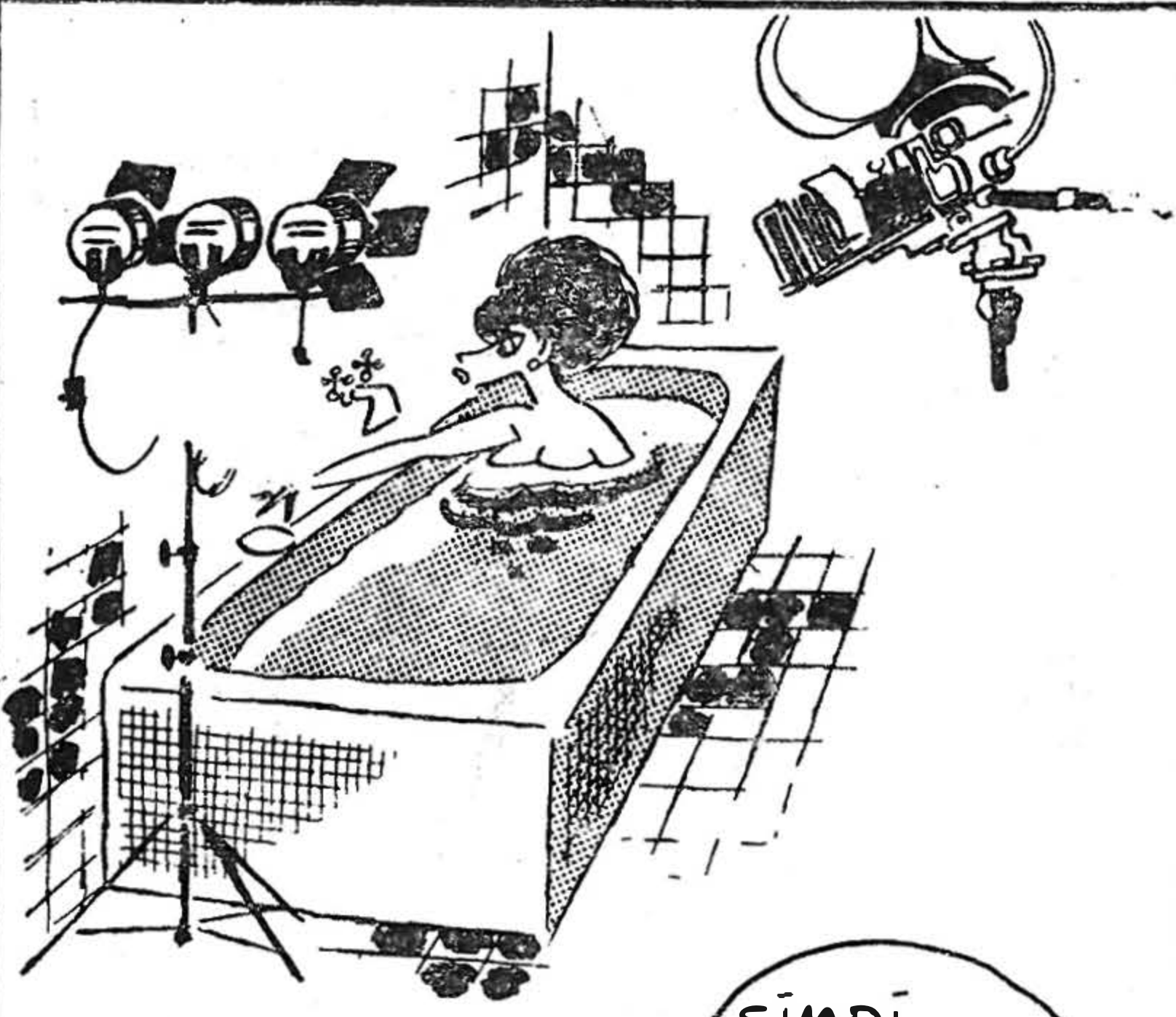
NETİCE NE OLABİLİR?

İnsanların reflekslerini kontrol etmemesi yüzünden meydana gelen zarar milyarları bulmaktadır... Çok yazık ki Bahattin bile buna seyirci kalmakta, bir tedbir düşünceğine, kahvede konken oynamaktadır... Tahminlere göre 2000 yılında Mısırçarşısı'nda bile refleks yüzünden onbin lira zarar meydana gelecektir... İnsanların reflekslerini kontrol altına almalarını temin edebilecek bir makine icat edilmedikçe, bu makinenin yapımından doğacak aksaklıkların sorumlusu gene Bahattin olacaktır... Bahattin'in artık harekete geçmesini bekliyoruz... Haydi Bahattin!...

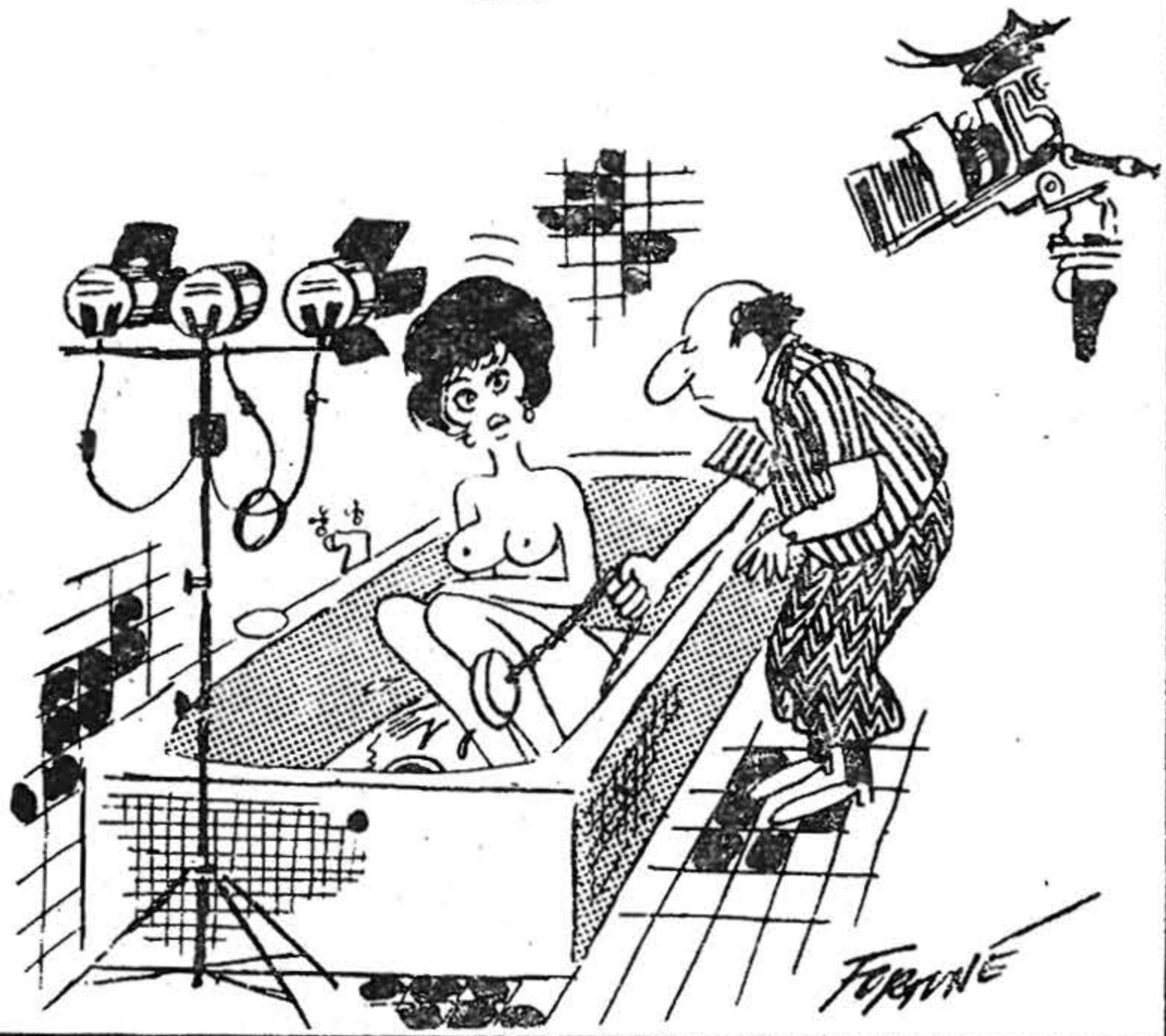

dünya

KARİKATÜRLERİ

ŞİMDİ
GEVİRTİYORUZ.
İSVEÇ
USULÜ!

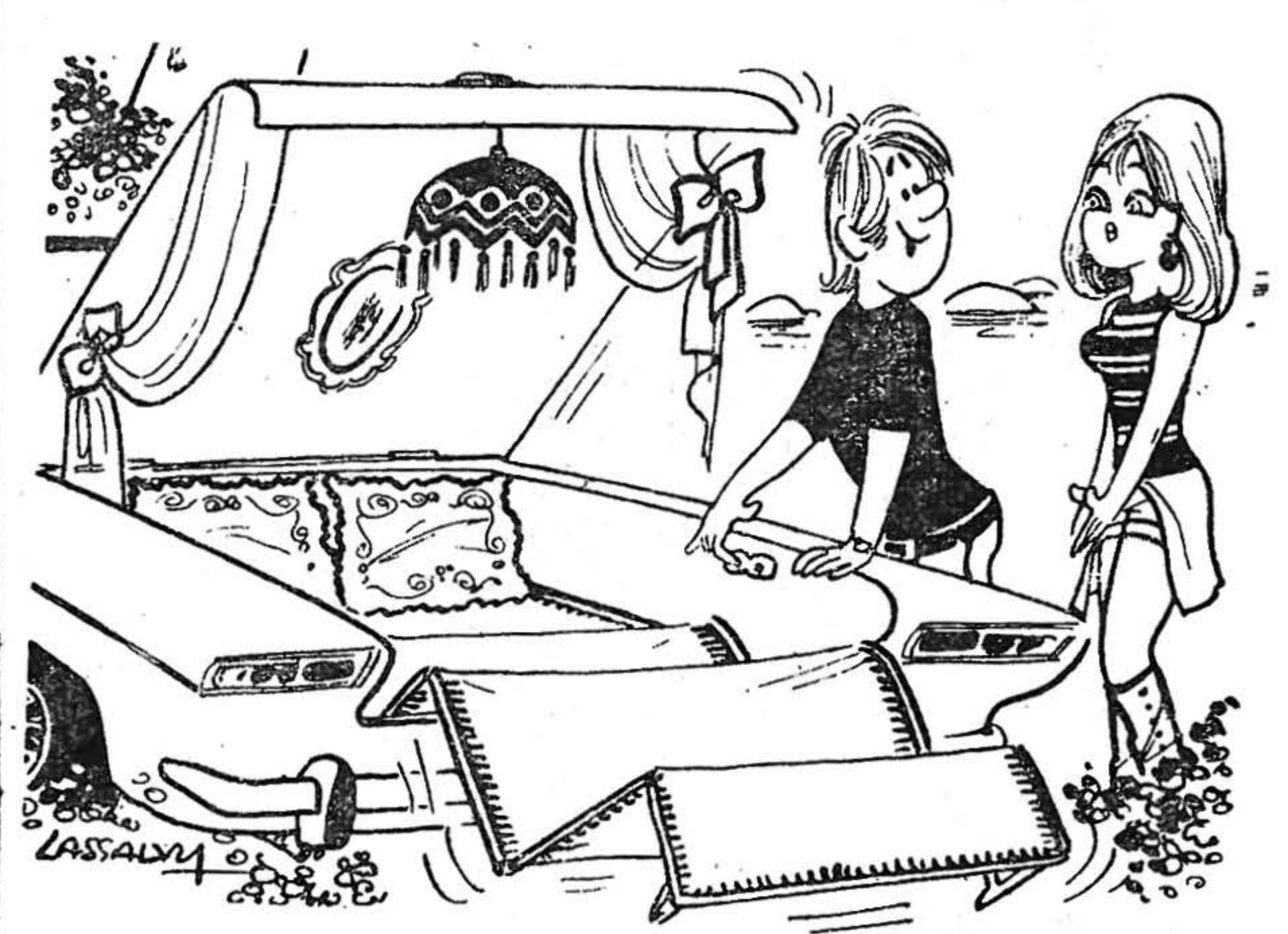
YAZISIZ...

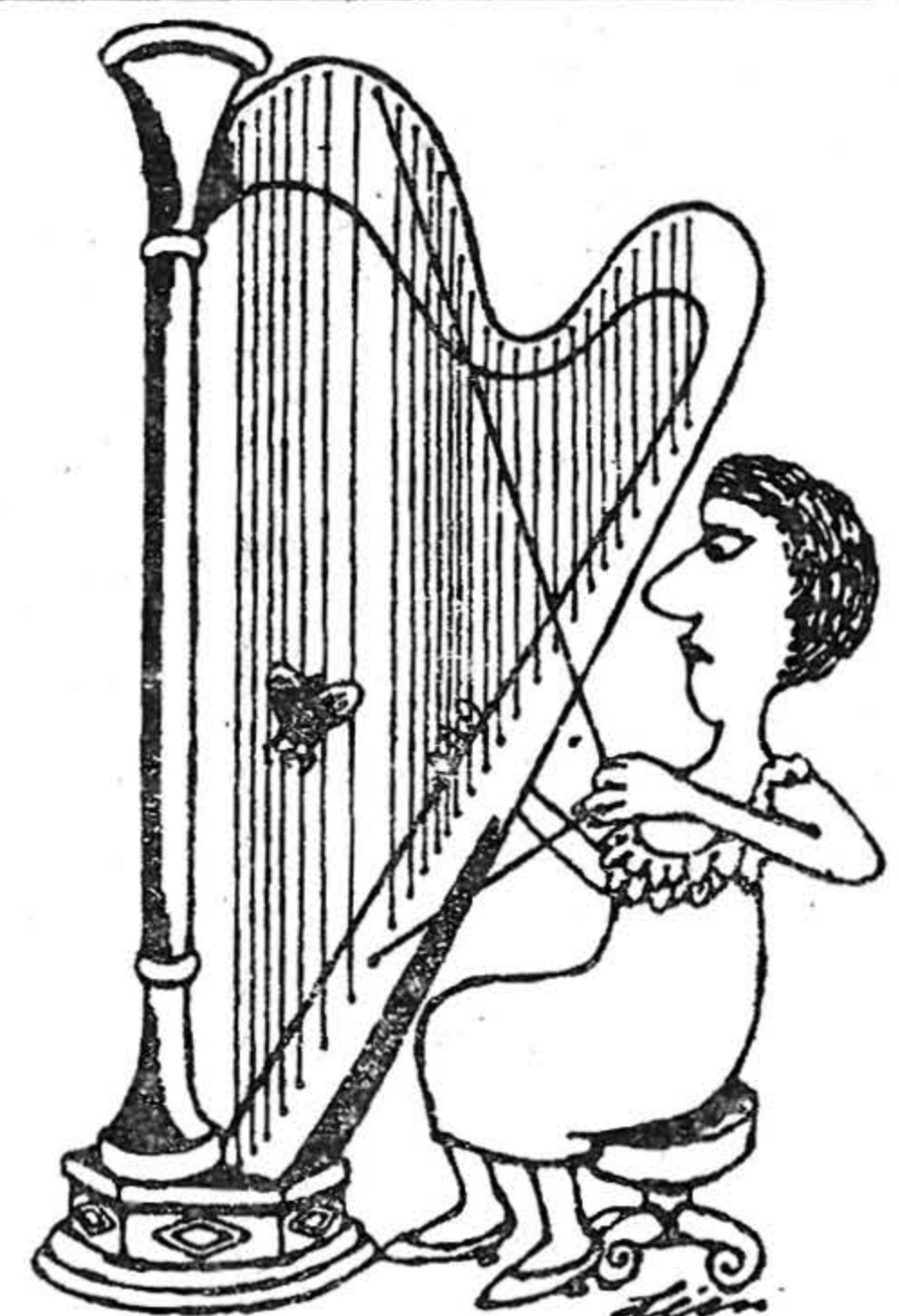
YAZISIZ...

-AH BE... BİR YALNIZ OLSAYDIK...
HA BOBİ?!..

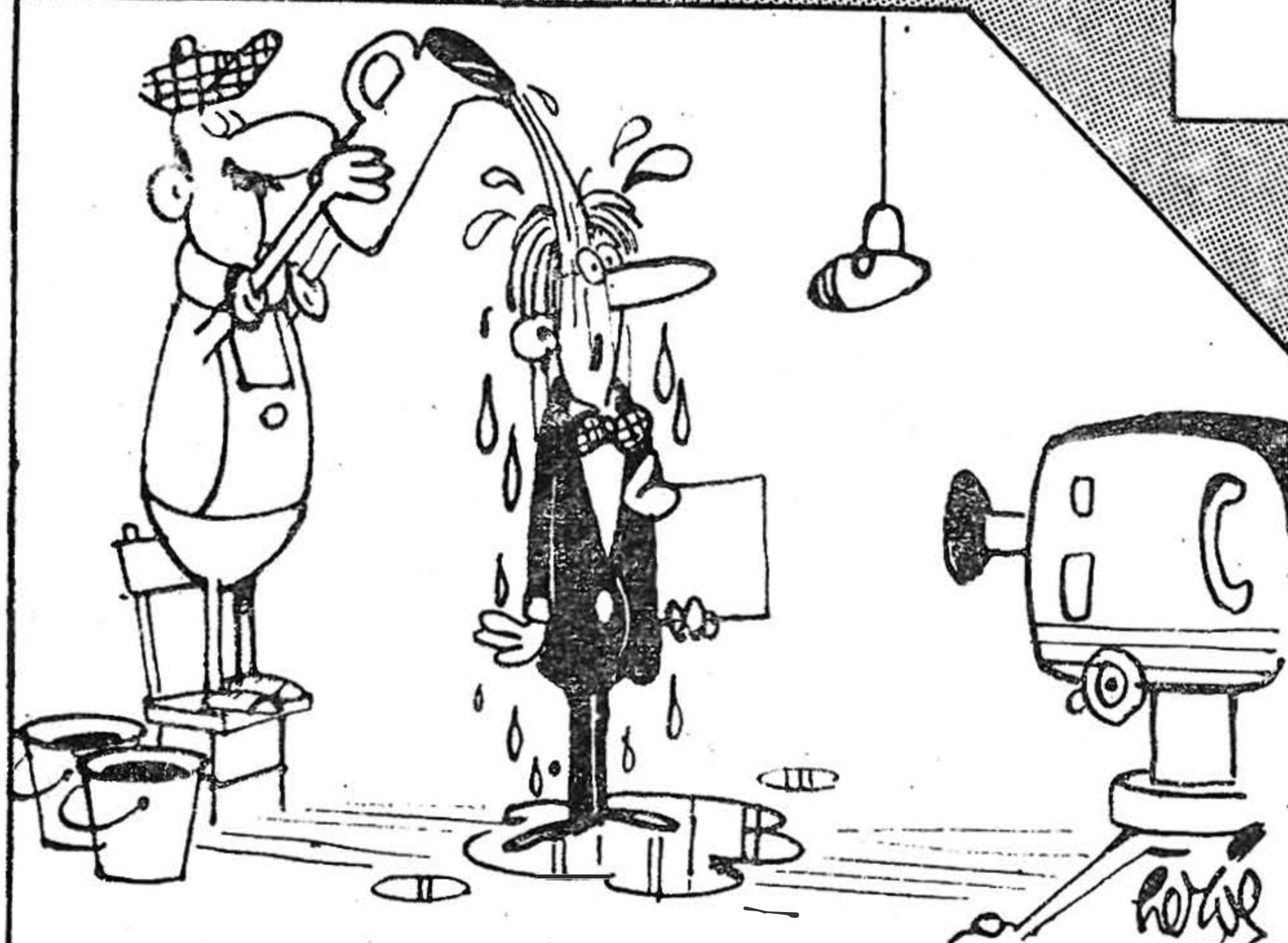
-ŞİMDİ SANA SÜRPRİZİMİ GÖSTE-
RECEĞİM... HOP!..

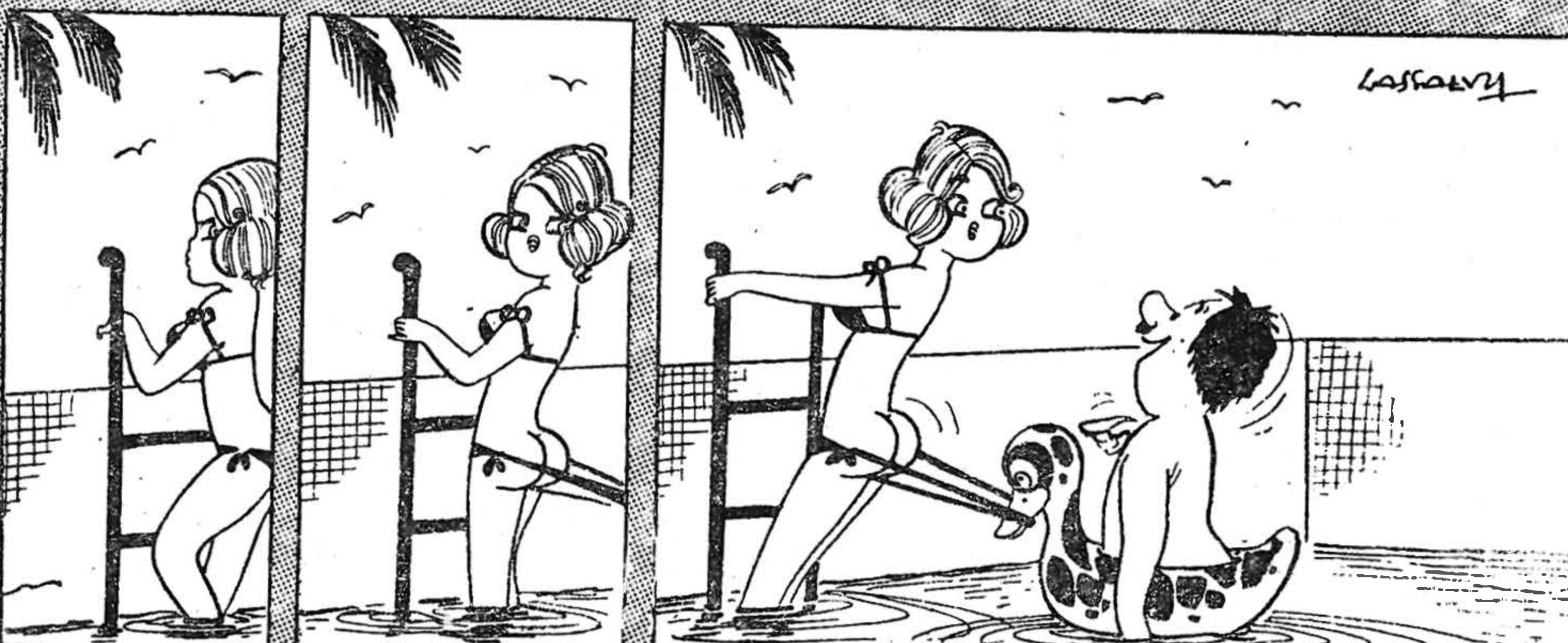
YAZISIZ...

-İNŞALLAH ÜZERİMİZE SAL-
DIRIRLAR!..

-ŞİMDİ SİZE YARINKİ HAVA RA-
PORUNU VERİYORUM!..

-ÇOK AFE- -AMA BENİM
DERSİNİZ.. SUĞUM YOK... -BÜTÜN KABAHAAT ÖRDEĞİMDE!..

“Pek şaşırms bir haliniz var...”

- Nasıl şaşırmam! Bilet alırken birinci sınıf istememiştim ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yaldızlı değil de kırmızı koltuklu olan, salon mu? Hani bizim mutfagın yanındaki.
- Orası bizim mutfagımız değil, Onların mutfagı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'ın 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize bağ vurun;
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 · Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 · Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

AKBABA-LOTO

5

İSİM :
ADRES :

1 2 3 4 5 6
M A T R A K

AKBABA LOTO oynayın, 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlarımız,
AKBABA LOTO yarışmasının beşincisini bu sayımızda sunuyoruz.
«AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beş bin) liraya kadar kazanmak şansına sahip olacaksınız.
Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA LOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece, kelimayı çözmüş olacaksınız. İsmınızı ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir liralık posta puluyla beraber bir zarfa koyup Akbaba adresine yollayınız. Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

